



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 64 / IV legislatura / Quart període

Dijous, 7 d'octubre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 36

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la forma en què la Junta de Sanejament treu a licitació la contractació de serveis tècnics d'assessoria i control de l'explotació d'aigües residuals (Reg. 12495)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3142).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 31342).

Repregunta: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3142).

Segona resposta: conseller (p. 3143).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a evitar robatoris d'obres pertanyents al patrimoni històric i cultural (Reg. 12660)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 3143).

Resposta: conseller de Cultura (p. 3143).

Rèplica: Sr. Ferran (S) (p. 3143).

SUMARI (2)

Preguntes al Consell Executiu sobre la creació del Museu d'Història de Catalunya (Reg. 12708), sobre el nomenament de la senyora Carme Laura Gil com a comissària del Museu d'Història de Catalunya (Reg. 12709) i sobre el nivell del càrrec de comissari del Museu d'Història de Catalunya (Reg. 12710)

Formulació: Sr. Sobrequés (S) (p. 3144).

Resposta: conseller de Cultura (p. 3144).

Repregunta: Sr. Sobrequés (S) (p. 3145).

Segona resposta: conseller (p. 3145).

Preguntes al Consell Executiu sobre les condicions laborals dels treballadors temporers de la campanya de recollida de fruita l'estiu del 1993 (Reg. 12126) i sobre la possibilitat de millorar les condicions en què viuen els treballadors temporers de les campanyes de recollida de fruita (Reg. 12127)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 3146).

Resposta: conseller de Treball (p. 3146).

Repregunta: Sr. Gimeno (IC) (p. 3148).

Segona resposta: conseller (p. 3148).

Pregunta al Consell Executiu sobre les repercussions en el medi de l'extracció de sorra del litoral de Sitges (Garraf) (Reg. 12796)

Formulació: Sr. Campuzano (CiU) (p. 3148).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 3149).

Repregunta: Sr. Campuzano (CiU) (p. 3149).

Segona resposta: conseller (p. 3149).

Pregunta al Consell Executiu sobre les perspectives de col·laboració institucional derivades de la reunió dels consellers de cultura de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears (Reg. 12797)

Formulació: Sr. Campuzano (CiU) (p. 3149).

Resposta: conseller de Cultura (p. 3149).

Rèplica: Sr. Campuzano (CiU) (p. 3150).

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de l'acord entre el Departament de Benestar Social i el Ministeri d'Afers Socials en relació amb l'accés de les entitats d'àmbit català a les subvencions previstes per a organitzacions no governamentals a càrrec del 0,52 de l'IRPF (Reg. 12798)

Formulació: Sr. Campuzano (CiU) (p. 3150).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3150).

Preguntes al Consell Executiu sobre el nombre de delegats del Departament de Benestar Social (Reg. 12877) i sobre les mesures previstes per a evitar que els titulars de càrrecs del Departament de Benestar Social interfereixin actes oficials d'altres administracions (Reg. 12878)

Formulació: Sr. Soto (S) (p. 3151).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 3151).

Repregunta: Sr. Soto (S) (p. 3152).

Segona resposta: conseller (p. 3152).

El Sr. Clotas (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3152).

Alteració de l'ordre del dia

El president demana una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts quinze i setzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 3153).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació (Reg. 12771) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Rañé (S) (p. 3153).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcra (P) (p. 3154), Sr. Fuentes (IC) (p. 3155), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3155) i Sr. Giménez (CiU) (p. 3155).

Votació: rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 3157).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya (Reg. 12784) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Piella (S) (p. 3157).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC) (p. 3158).

Posició dels grups: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3159), Sr. Reguant (M) (p. 3160) i Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3160).

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3161).

SUMARI (3)

Posició dels grups (continuació): *Sra. Pallé (CiU) (p. 3161).*

Posició del grup presentant: *Sr. Piella (S) (p. 3163).*

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3163).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran (Reg. 12792) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Pérez de Tudela (S) (p. 3163).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC) (p. 3164).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 3165), Sr. Ariza (P) (p. 3165), Sr. Bosch (ERC) (p. 3166) i Sr. Padrós (CiU) (p. 3167).*

Posició del grup presentant: *Sr. Pérez de Tudela (S), el qual presenta una transaccional a l'esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (p. 3168).*

Posició del grup esmenant: *Sra. Mayol (IC) (p. 3168).*

Votació del punt núm. 1: *rebutjat per 28 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció (p. 3168).*

Votació dels punts núms. 2 i 3: *aprovats per unanimitat (p. 3168).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 36.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre la forma en què la Junta de Sanejament treu a licitació la contractació de serveis tècnics d'assessoria i control de l'explotació d'aigües residuals

La primera pregunta és sobre la forma en què la Junta de Sanejament treu a licitació la contractació de serveis tècnics d'assessoria i control, que formula la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta que formulem és: quines són les raons per les quals la Junta de Sanejament treu a licitació la contractació dels serveis tècnics, tant d'assessoria i control de l'explotació de les instal·lacions d'aigües residuals, finançades amb càrrec al Pla de sanejament, a la zona sud, zona ponent, zona nord, per un import total aproximat de vuit-cents quaranta milions de pessetes? El sentit de la nostra pregunta és per tal de conèixer quins tipus d'assessoria i quins tipus de control són els que es pretenen contractar. I també ens sorprèn que, en aquestes bases que han sortit a licitació, la divisió que hi hagi sigui la de zona nord, zona sud i zona ponent: si s'utilitza la divisió que hi ha en conques, hi faltaria, en tot cas, la conca del centre i també la demarcació de l'Ebre. I també ens estranya que s'utilitzi aquesta divisió i no la que preveu el Pla de sanejament, perquè no s'utilitza ni la que hi ha aprovada del Pla de sanejament, que és de catorze zones, ni tampoc la pendent d'aprovació, de la zona A i de la zona B.

És en aquest sentit que formulem aquesta pregunta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, raons d'aquesta actuació, n'hi donaré diverses. Primera, evidentment, la raó que surti a concurs és la raó de publicitat i lliure concurrència que preveu l'article

11.3 de la Llei 19/91. La segona raó és la facultat de control de la Junta de Sanejament, que també preveu la Llei 19/91, de manera de tenir una informació permanent dels sistemes de depuració que es paguen amb càrrec al sanejament.

Una tercera raó, senyora diputada, és que aquesta actuació es ve portant a terme des de l'any 87 pel mateix sistema, pel mateix sistema d'una auditoria independent, de manera de no inflar, d'evitar innecessaris costos, tant de personal com de laboratori, i, sobretot, que és una auditoria independent. Es ve portant des de l'any 87, el que passa és que des l'any 87 fins ara, doncs, es portava a nivell de tot Catalunya i ara, per raons d'eficàcia i perquè el volum de depuradores o el nombre de depuradores ha augmentat considerablement, aleshores, per raons d'organització que no tenen res a veure amb les altres raons, que són les competencials i de cànon, que corresponen a les zones A i B. Per raons d'organització, igual que en un cert moment, doncs, es feia aquest treball a nivell de tot Catalunya, ara es fa en tres zones, que en el futur podran ser quatre o les que siguin necessàries, però és un tema purament intern.

Una altra raó que li dono, senyora diputada, és que això ha estat aprovat pel consell de direcció. I, finalment, una darrera raó, que em penso que és força definitiva, és la potestat de coordinació que figura en el fonament de dret setè del recurs contenciós administratiu número 187, de la Sala contenciosa del Tribunal Superior de Justícia a Catalunya, d'1 de febrer del 93, en el qual, justament l'entitat metropolitana, contra aquest sistema de control, havia interposat recurs contenciós i va ser guanyat per la Junta de Sanejament.

Moltes gràcies, senyora diputada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Miri, nosaltres formulàvem aquesta pregunta també perquè ens sembla que aquest és un contracte, doncs, molt substanciós. En segon lloc, perquè a l'hora de contractar serveis de control de serveis tècnics, nosaltres pensem que el que caldria per part del Departament, fonamentalment, no és una prioritització, i sembla millor –sembla millor– que potser el que caldria fer és contractar serveis d'inspecció dels abocaments als rius i no de controlar, pròpiament, les instal·lacions que ja estan funcionant. Perquè es dona precisament el cas que una de les zones, a la zona nord, vostès fan de control d'una administració a la qual ja li han estat traspasades les competències, com és el cas, per exemple, del Consorci de la Costa Brava. Nosaltres pensem i creiem que seria molt millor o paral·lelament o, en tot cas, seria prioritari contractar serveis d'inspecció d'abocaments en general i no de vigilar les instal·lacions que ja estan funcionant que, evidentment, sí que és necessari que aquestes instal·lacions tinguin un seguiment i una vigilància, però segurament seria possible portar-ho a terme pels mateixos serveis de la Junta de Sanejament, i no ens sembla, o almenys d'entrada no tenim les dades suficients, que es faci amb un contracte tan i tan substanciós, de vuit-cents quaranta milions de pessetes, per controlar el ja controlat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Al senyor conseller li queda mig minut per contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president. No, simplement, senyora diputada, dir-li que els vuit-cents milions i escaig són per tres anys –són per tres anys. I, després, doncs, repetir que aquesta va ser una decisió del Consell de Direcció de la Junta –per tant, és important– i que en aquesta mateixa sentència diu que «la coordinació constitueix» –això és en base a una sentència del Tribunal Constitucional de 27 de febrer del 87 i de 21 de desembre del 89–, «la coordinació constitueix un límit al ple exercici de les competències pròpies de les corporacions locals». Aquesta és una obligació, una exigència que té la Junta de Sanejament, de controlar com se fan aquestes depuracions, perquè en funció de com es facin també hi ha el pagament per a la gestió de les depuradores.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les mesures previstes per a evitar
robatoris d'obres pertanyents al
patrimoni històric i cultural*

Passem a la següent pregunta, sobre les mesures previstes per a evitar robatoris d'obres pertanyents al patrimoni històric i cultural, presentada pel diputat...

El Sr. FERRAN: Joan Ferran, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs Joan Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa una mica més d'un mes, aproximadament a finals d'agost, primers de setembre, varen ser robades cinc imatges a l'església de Santa Maria de Porqueres, al Pla de l'Estany. Són cinc imatges que els diaris van valorar en cinc milions de pessetes, però vostè i jo i tots els diputats de la cambra sabem positivament que el valor artístic d'aquestes imatges és molt més alt. Sembla ser que fins ara no s'han trobat, sembla ser que no hi ha cap indici, però, més enllà del fet puntual, d'aquest fet puntual del robatori d'aquestes imatges, la pregunta del nostre Grup és molt concreta: què pensen fer vostès per garantir que no succeeixin fets d'aquestes característiques? Quins plans, quines previsions, què fan vostès perquè això no segueixi succeint, senyor conseller?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Sí, senyor president, senyors diputats... Jo comparteixo la seva preocupació, senyor Ferran, i li agraeixo fins i tot que vostè hagi formulat aquesta pregunta. Efectivament, és molt lamentable el que ha succeït. Diu: què es pensa fer, què es pot fer? Es pot fer el següent, hi han tres tipus de mesures que es poden prendre. Unes són mesures de tipus le-

gal; per exemple, la recent aprovada Llei de patrimoni estableix tota una sèrie de mesures, entre les quals hi ha les d'inventari, catalogació i un règim sancionador –hi havia decrets abans d'aquesta Llei que d'alguna manera ja articulaven aquest tipus de protecció legal. Després n'hi han de tipus preventiu, i després n'hi han de tipus físic.

De les de tipus preventiu la més eficaç és precisament –i em penso que val la pena que tots en siguem conscients– que es realitzi l'inventari i la catalogació de tots els elements integrants del patrimoni arquitectònic, moble, arqueològic, documental, etcètera, és a dir, que hi hagi realitzat un inventari i una perfecta catalogació. Quan les peces són ben inventariades i ben catalogades és molt més senzill fer el seguiment d'aquestes peces i exercir el control del comerç d'antiguitats, de les galeries d'art, de subhastes i tràmits d'expedient de sollicitud d'exportacions temporals o definitives, etcètera; és a dir, aleshores es pot preveure molt més, es pot vigilar el moviment de peces. És clar, si la roba algú i la posa dins un soterrani, és més difícil.

I després hi han les de tipus físic, que és la vigilància de monuments, dipòsit i custòdia, en museus, de troballes, tancament i senyalització de jaciments i inspeccions, etcètera. Aquestes terceres mesures de tipus físic es poden realitzar en, diguem-ne, museus i llocs oberts habitualment. És molt més difícil que això es pugui fer..., seria impensable que a totes les esglésies o a les capelles obertes al culte es pogués exercir aquest tipus de vigilància. Per tant, hauríem d'anar a les primeres i a les segones.

Nosaltres, durant aquests anys..., s'han realitzat..., aquest inventari s'ha realitzat, no estava fet, i s'ha realitzat en col·laboració amb el Ministeri, precisament, i tenim catalogats més de deu mil sis-cents objectes, entre els quals hi han, precisament, les talles robades a Porqueres. Per tant, aquestes talles havien estat inventariades i catalogades i, per tant, en aquests moments el que es fa a les brigades dels Mossos d'Esquadra especialitzades en això, en col·laboració amb la Policia nacional, és vetllar pel moviment d'aquestes a través del que li explicava abans, tot el que fa referència, doncs, al control del comerç d'antiguitats, a la subhastes, etcètera.

Fins aquest moment no tenim cap notícia que s'hagi produït cap d'aquests moviments, però s'està sobre aquestes..., es fa el seguiment, i es pot fer amb més eficàcia perquè aquestes peces, com li deia abans a vostè, havien estat prèviament...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Pot repreguntar, encara que no tindrà resposta, senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. El problema d'aquesta petita església de Porqueres és que és el tercer cop que succeeix això: va desaparèixer una verge dels Dolors; l'agost de 1991 van desaparèixer dues talles, i escassament un any després han desaparegut les altres cinc. Hi ha una reincidència constant en aquesta església, que em sembla que es pot estendre, que això ens pot anar passant en molts indrets de Catalunya.

Jo crec que vostès tenen l'obligació de vetllar per la conservació del patrimoni històric i cultural del país, i que, estant d'acord amb totes les mesures i amb tot el que m'ha plantejat el senyor conseller, jo li diria també, doncs, que hi han qüestions de tipus pràctic, immediat que es podrien dur a terme, com són, simplement, sistemes d'alarma; simplement, sistemes de concentració en determinats museus en condicions determinades d'alguns elements artístics, o fins i tot reproduccions en els llocs que permetin en un determinat moment que, si s'enduen alguna cosa, s'enduguin una reproducció.

Jo no penso abusar de la meua superioritat en aquest sentit del temps, senyor conseller; encantat per la resposta que m'ha donat vostè, però em penso que hauríem de ser al més curosos possible en tot el que respecta a la conservació del nostre patrimoni.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran.

*Preguntes acumulades relatives al
Museu d'Història de Catalunya*

Passem a la tercera pregunta, sobre la creació del Museu d'Història de Catalunya, presentada pel diputat senyor Jaume Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor president. En realitat faré la tercera, la quarta i la cinquena, totes en-sembls.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOBREQUÈS: El *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 11 d'agost va publicar una resolució, del 29 de juliol del 93, per la qual es donava publicitat a l'acord del Govern de crear el càrrec de comissari del projecte del Museu d'Història de Catalunya i nomenava la senyora Carme Laura Gil comissària del projecte d'aquest Museu d'Història de Catalunya, amb una categoria assimilada a la de director general.

El motiu d'aquestes preguntes meves és conèixer amb quins criteris museogràfics i amb quins objectius és previst d'impulsar la creació d'aquest Museu d'Història de Catalunya. En segon lloc, interessar-me per la idoneïtat professional i museística que concorre en la persona de la senyora Carme Laura Gil per haver rebut l'encàrrec de ser comissària d'un projecte d'un museu d'història de Catalunya. I, darrerament, en fi, preguntar si el Govern considera que és adequat i que és necessari que un càrrec de comissari del projecte d'aquest museu tingui..., estigui assimilat al de director general.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sobrequès. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Amb molt de gust, senyor president. Amb molt de gust correspondré a la seva pregunta. Doncs miri, molt concretament, les finalitats definides al projecte del Museu —li ho diré molt, molt breu per-

què després pugui, fins i tot, replicar-li si convé, no?—..., és una proposta de reflexió i participació col·lectiva sobre la història de Catalunya, per tal de comprendre el present i la projecció del nostre futur; que sigui un lloc de cultura i educació que demostra que l'existència de la nació catalana és el resultat d'una evidència històrica i geogràfica i d'una consciència unitària i singular que s'ha afermat durant els segles.

L'objectiu és formular un sistema pedagògic, que mostri la concepció nacional de la cultura catalana; aprofundir els estudis, el coneixement i la comprensió de Catalunya, de la seva llengua, cultura i..., del país; afavorir la comunicació i cooperació entre Catalunya i la resta de pobles i països i contribuir al manteniment de les seves relacions, i actuar sobre la ciutadania, en especial sobre la societat escolar, com a principal destinatari del Museu.

El concepte museístic..., malgrat que pugui semblar obvi, sembla necessari accentuar que el projecte aquest del Museu d'Història de Catalunya s'entén com un bé cultural dins dels serveis públics amb característiques i personalitats pròpies, que no li permeten identificar-se amb el tipus de museu tradicional.

La persona que hem escollit... Per tant, em penso que els objectius i les finalitats d'aquest museu, em penso que són clars. Li podria explicar més coses; en tot cas, després les hi podré dir.

La persona que hem escollit... Sobre la importància d'aquest Museu, em sembla que a vostè no cal que li ho expliqui. El ministre de Cultura francès feia... fa una referència a una revisió de la història que convé fer. En aquest sentit el Museu pot ajudar.

La persona que hem escollit per portar aquest Museu és una persona que és del món de les humanitats: ha sigut professora a la universitat, professora d'institut durant molts anys; té capacitats de gestió reconegudes, durant molts anys, de presència a l'Administració, i al mateix temps té unes clares facultats de pedagogia, i, per tant, ens semblava la persona més adequada per poder formular, amb els assessoraments que convinguin, el projecte d'aquest Museu. El comissari el que fa és habilitar i adequar tota la normativa que correspongui, tot el projecte, encarregar-lo, etcètera, per tal que es pugui dur a terme. I aquesta persona té totes les capacitats i té totes —al nostre entendre, que, evidentment, som els que l'hem nomenat—..., per poder dur a terme aquesta actuació.

Per què té el càrrec de director general? Perquè ens ha semblat que les gestions que s'han de realitzar per tal d'emprendre aquest projecte requereixen una relació tant amb l'Administració, que aquesta persona coneix perfectament, com també amb altres entitats i amb altres persones, requereix una categoria i una consideració que corresponien al director general. Això, en d'altres projectes que s'han realitzat s'ha fet d'aquesta mateixa manera i s'ha provat l'eficàcia amb què això corresponia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Sobrequès pot repreguntar.

El Sr. SOBREQUÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, no seré jo qui, doncs, tiri pedres a la idea que algun dia es pugui crear un museu d'història de Catalunya; per tant, no es tracta aquí de censurar els objectius que vostè m'ha llegit. Però, en definitiva, governar és establir prioritats, i vostè sap, senyor conseller, que tots plegats –tots plegats; no només el Govern de la Generalitat, sinó també altres administracions– estem compromesos en projectes museístics d'un abast excepcional, als quals difícilment podem fer front per causa de les dificultats econòmiques que les administracions, i també la de la Generalitat, pateixen.

Però és que, a més a més, en aquest cas jo li diria que els esforços de tots haurien d'anar adreçats en la línia del que parlem avui: d'explicar la història del nostre poble; haurien d'anar adreçats a tirar endavant amb rigor, amb seriositat, amb celeritat el gran projecte del que ha de ser el gran museu nacional de Catalunya, el Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Cap museu pot explicar millor, si realment el pla museogràfic que s'impulsa, doncs, s'adequa a aquestes necessitats, cap museu no pot explicar millor allò que ha estat la història de Catalunya que el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Perquè no solament té les peces per poder-ho fer, sinó que té també un pla museogràfic, un pla de pedagogia, d'explicació del que és la història del nostre poble, que és, avui per avui, absolutament suficient. A més a més, aquest Museu, com vostè sap, es complementa amb el Museu d'Arqueologia de Catalunya, que d'alguna manera ajuda també a entendre el període antic de la nostra història.

Per consegüent, i sense voler discutir la necessitat que, en fi, el dia que sigui possible es faci un altre museu, el que hem de fer tots plegats és tirar endavant aquests dos museus nacionals de Catalunya, el d'Arqueologia i el d'Art de Catalunya, perquè cap altre museu que puguem fer podrà explicar millor als nostres escolars, als nostres conciutadans, a aquelles persones que ens visitin de fora el que ha estat la història del nostre poble.

En segon lloc..., i no seré jo qui ara –perquè no toca de fer-ho– vulgui entrar en valoracions personals, sempre desagradables, sobre els mèrits que concorren en determinades persones, però d'alguna manera sí que he de dir que per a aquesta tasca hauria estat millor, doncs, encarregar el projecte a professionals més específicament compromesos en una triple experiència professional: primer, en el camp de la història de Catalunya; en segon lloc, en el camp de la museografia; en tercer lloc, en allò que se'n diu la «pedagogia de museus», és a dir, els professionals que existeixen a casa nostra que són experts a explicar, diríem, pedagògicament allò que un museu conté.

Aquesta triple dedicació professional hauria estat millor que s'hagués tingut en compte sense que jo vulgui menystenir la persona que s'ha designat, indubtablement amb bones capacitats professionals en el camp de la filologia clàssica, per exemple, i en el camp de l'administració, com ha dit el senyor conseller.

I finalment –i finalment– a mi em costa d'entendre, si no concorren motivacions sempre respectables de tipus personal, que la persona que –i llegeixo el butlletí del *Diari Oficial*– «ha de impulsar el desenvolupament del projecte del futur Museu d'Història de Catalunya», en fi, per una tasca d'aquesta naturalesa, que no és encara fer el projecte museogràfic ni impulsar directament el museu, sinó –diríem– desenvolupar el projecte del futur, home!, sigui necessari que tingui el rang de director general. Em sembla que en època d'austeritat aquesta qüestió ens la podríem, tots plegats, haver estalviat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Sobrequés, penso..., nosaltres tenim idees diferents en relació amb les que vostè exposa sobre el projecte museístic del Museu Nacional d'Art de Catalunya i del Museu d'Història. Jo em penso que vostè també.

Suposo que vostè mateix, si ara estiguéssim una estona parlant-ne, també definiria de manera diferent el que és un museu d'història de Catalunya del que és el Museu Nacional d'Art de Catalunya o del que és Museu d'Arqueologia. Són conceptes diferents que responen a objectius diferents, tots els quals són imprescindibles i necessaris per donar a conèixer la realitat del nostre país, la seva cultura, la seva història i tot el que ha succeït, però les característiques són diferents, i quan he insistit en el caràcter pedagògic d'aquest museu, no és perquè no cregui que tots els museus han de ser pedagògics, però aquest ho ha de ser d'una manera especial, perquè un museu d'història respon a objectius concrets, objectivables, i les característiques i les formes són diferents. Els objectes que hi figuraran són diferents i el plantejament també ha de ser diferent.

Em penso que un museu d'història..., nosaltres n'hem pogut visitar alguns que hi ha al món i no responen al que és el projecte museístic del Museu Nacional d'Art de Catalunya. Museu Nacional d'Art de Catalunya que, junt amb el d'Arqueologia, coincideix amb vostè en les prioritats: són dos museus nacionals i per a nosaltres són d'una prioritat absoluta.

El Museu d'Arqueologia, jo li recomanaria a vostè que, bé, abusant de vostè mateix, que faci una gestió a la Diputació de Barcelona, perquè és un museu que no s'acaba de transferir mai i em penso que valdria la pena que es transferís d'una vegada. Aleshores potser sí que podríem parlar amb més propietat. Recordin que quan es va aprovar la Llei de museus és va aprovar que era transferència. Nosaltres hem estat tan prudents i tan –diguem-ne– dialogants que fins avui no s'ha produït, però esperem que es pugui produir. Però vostè en això ens podria ajudar. Són dos museus prioritaris i aquest també.

Quan vostè parla de prioritats, jo li vull recordar que per a nosaltres són les que nosaltres entenem. Aquest Museu d'Història figurava al nostre programa electoral i, per tant, estem complint el que vam dir que faríem i, per tant, és un

objecte que a nosaltres ens convé desenvolupar, perquè pensàvem que aleshores era necessari. És un museu que per les seves característiques i per la seva funcionalitat i per la seva adequació en el temps pensem que és un museu imprescindible.

La segona cosa. Quan vostè mateix..., pràcticament, l'ha respost vostè mateix. Perquè vostè diu: «S'hauria d'encarregar el projecte a una persona que reünís unes condicions», però després, quan ha llegit el text, diu: «Impulsar el projecte...», que vol dir que no és que l'hagi de fer ell, el projecte, sinó que el projecte l'han de fer les persones que millor el puguin desenvolupar. L'objectiu del comissari és impulsar aquest projecte, però no és només el projecte. El projecte del museu té diverses característiques, algunes de les quals exigeixen una gran capacitat de gestió, per exemple, hi ha un plantejament museístic i un plantejament arquitectònic que s'han de lligar. El plantejament arquitectònic, per exemple, amb les persones que vostè definia, servirien per acumular-lo, però no en aquest moment per establir el que correspon a un comissari, que és veure les característiques, el lloc, la situació, la ubicació que ha de tenir, encarregar-ne el projecte i després seguir-ne l'evolució.

Per tant, ens sembla que amb el que vostè ens ha llegit d'impulsar el projecte o encarregar el projecte, pràcticament, vostè mateix ha respost la qüestió que formulava. Aquesta persona té com a objectiu i té com a propòsit, precisament, fer possible que es realitzi aquest projecte en la seva globalitat, encarregant-lo a les persones més adequades. I em penso i sé que coincideix amb el que li dic i que les persones que realitzaran el projecte són persones que tindran les característiques adequades per fer-lo.

I si correspon a un director general o no, jo em penso que sí. És a dir, només quan vostè analitza la inversió que representa fer un museu i les característiques de les persones que poden dur a terme i que poden, d'alguna manera, racionalitzar aquesta despesa i conduir-la pel millor camí, ja es veu que les característiques equiparables amb això, pels recursos i pels fons i per la importància, corresponen a un director general. Si el director futur del museu tindrà una categoria de director, em penso que la persona que l'ha d'impulsar durant el període determinat, que vol dir que és en aquesta fase preparatòria, ha de poder disposar tant de les..., ha de ser una persona que disposi de les característiques personals i de coneixements i, al mateix temps, que pugui tenir el rang que li correspongui.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a les condicions laborals dels treballadors temporers durant les campanyes de recollida de fruita

Les dues següents preguntes són sobre el mateix tema, les condicions laborals dels treballadors temporers. M'imagino que es demanarà l'acumulació. Les formularà el diputat Gimeno, del Grup d'Iniciativa. Té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Evidentment, la idea era acumular les dues pels temes molt similars que plantegem.

Com bé sap tothom, el treball estacional que provoca el procés de recollida de la fruita a les comarques de ponent, especialment al Segrià, a l'Urgell i a la Noguera, fa que s'originin una sèrie de problemes en les poblacions d'aquestes comarques, deguts a l'acumulació de gent que van a l'espera d'aconseguir un treball per a aquests dies.

Moltes vegades, fruit que els mateixos productors, perquè no tenen previsió o no volen mesurar la previsió de collita o perquè els és més còmode anar al mercat de treball, anar a la plaça o anar al cafè a contractar la gent —com que n'hi ha més, potser tenen més facilitat per contractar—, produeix, ja dic, una acumulació que no sempre és recomanable el procés aquest. Entre altres coses perquè, tot i que l'Inem disposa d'oficines o delegacions a la majoria dels pobles més importants del baix Segre i d'aquestes comarques, i que en teoria quan un productor vol contractar un treballador ha de passar per aquestes delegacions a inscriure's ell i a inscriure les persones contractades, no tots els contractes passen per aquest tràmit; i tothom sap també que molts contractes són simplement verbals, que estan fets a la plaça, que estan fets al cafè i que no se sap quin és el preu de l'hora treballada que paga el productor en aquests casos.

Hi han hagut diverses iniciatives per intentar regular aquesta situació i per evitar la incertesa que provoca en aquella gent que està a l'espera d'un lloc de treball, durant aquests temps. Per exemple, la Unió de Pagesos ha fet una contractació de pagesos temporers d'altres zones de l'Estat, que porta a determinades poblacions comprometent-se a donar-los un lloc de treball estable durant aquest temps i, també, donar-los un lloc d'allotjament. El que està clar és que no tots els possibles treballadors tenen aquestes residències, no tots tenen treball; molts estan vagant pels pobles i que hi ha moltes ocasions en què el problema de la gana, el problema de la incertesa, el problema de no saber què passarà el dia de demà provoca, com és lògic, situacions d'intranquil·litat també per part de la població, que veu que hi han petits furtis, hi han situacions més o menys —diríem— problemàtiques originades per aquesta situació. Perquè la gent vol menjar, necessita menjar i, a vegades, no té aquest menjar, ni té la seguretat.

Davant d'aquesta situació el que plantegem és quina és l'avaluació que en fa el Govern de la Generalitat, d'aquesta situació, si és previsible una millora i si creu que cal fer alguna cosa per regular aquestes condicions de treball i aquestes, en conseqüència, condicions de vida de molts dels treballadors temporers que afecten les comarques de ponent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, miri, primer, sobre el tema que vostè planteja, tenir en compte que el tema de la contractació de treballadors temporers és una matèria en la qual conflueixen

diferents –per una banda– àmbits competencials, diferents sensibilitats i diferents interessos. I a més, va lligat per la seva naturalesa –estem parlant de temporers per a la recollida de la fruita, en aquest cas– a les característiques pròpies de la producció agrària i de la producció frutera especialment. Bé, això genera problemes i, per tant, la millor manera de solucionar-ho seria una bona col·laboració institucional. Institucional, totes les institucions, per tant, governs, sindicats, pagesos, ajuntaments, consells comarcals.

La Generalitat, aquesta col·laboració, la venim practicant..., ja ho dic, l'ofereixo i la venim practicant aquests darrers anys a tothom qui ens l'ha demanat. Recordo que la contractació és competència de l'Inem, i també el control de la inspecció sobre els temes de Seguretat Social i immigrants estrangers. Seguretat Social, tot, i el tema d'immigrants estrangers, també. Per tant, és un tema que nosaltres hi tenim poquíssimes competències –competències laborals– per no dir que nul·les. S'ha constatat, per una altra banda –i això és important, em sembla–, que tant en contractació com en condicions de treball enguany s'ha desenvolupat amb un respecte superior, amb un compliment superior de les condicions del conveni del camp. I això segons fons sindicals.

A finals de juliol es va decidir no fer una campanya especial de control o seguiment, d'inspecció, almenys en les comarques que vostè ha esmentat –perquè sé que alguna altra sí que s'ha fet, però en aquestes–, perquè amb els tests per dir-ho així, amb els controls que s'havien fet prèviament, no s'havia observat l'existència d'irregularitats significatives, per entendre'ns. O sigui, d'aquí s'ha de deduir un major compliment –diguem-ne– del marc legal i del conveni col·lectiu.

Sí que en canvi ha creat –i en això li dono la raó a vostè– molts problemes la gran diferència entre la demanda i l'oferta de treball. El conseller Marimon, a la pregunta que formava part d'aquest bloc la setmana passada, referent més a la producció, recordava que a la floració hi va haver un decrement de la producció respecte a l'any anterior de l'ordre del 30/35%, i que la global –perquè després hi va haver les gelades– va ser de l'ordre del 55%. Un decrement de la producció al 55% a l'hora definitiva, a l'hora de collita.

I també, segons les dades de l'Inem, dir-li, per exemple, que les persones inscrites, o sigui demandants –oferents de treball, per dir-ho així–, buscadors de feina, eren 2.800 persones, i en canvi els contractes, o sigui aquells que van realment trobar feina, van ser 1.500 persones. O sigui que hi va haver 1.300 persones que no van trobar feina, no contractats. Això oficials, a part dels que hi poguéssim haver –diguem-ne– fora de mercat, per dir-ho així, per canals atípics.

La pregunta essencial de vostè, per entendre'ns: es pot preveure i regular els jornals? Què es podria fer una mica per solucionar el problema des del punt de vista del mercat del treball? Parlarem dels temes assistencials. Doncs miri, hi han els factors aleatoris i variables i difícilment salvables, que són, per una banda, els climàtics –ja hi hem fet referència– i també el tema de preus, que també, per exemple, fets

com la devaluació, el tema de la incidència sobre importació i exportació de fruita, sobre les sortides o no, com el mateix volum de la collita, que té una incidència i una relació directa preu-volum d'oferta-demanda.

Però això que ja fa que –diguem-ne– és difícil preveure quina serà la demanda de treball que generi la collita, per l'altra banda, que és l'oferta de treball –o sigui els qui busquen feina–, jo diria que encara és més difícil de preveure. I li diré per què. Perquè es poden saber els treballadors contractats amb temps, aquells a què ha fet referència vostè, de treballadors... –em sembla que bona part venien de Zamora, no sé si hi ha fet referència vostè–, bé, aquests són contractes amb temps i es preveuen. Però el que és pràcticament impossible són els espontanis, per dir-ho així, i és un fet que hi ha molta espontaneïtat, lligat al fet econòmic de l'atur general, i també, evidentment, l'espontaneïtat dels immigrants il·legals. Per tant –diguem-ne–, és un mercat de difícilíssima regulació, tant per la banda de l'oferta com de la demanda.

Nosaltres tenim voluntat de col·laborar en tot això. Ho hem fet i, permeti'm –pel que poguessin tenir d'incidència–, si es traspassessin les oficines de col·locació de l'Inem possiblement aquesta coordinació seria molt més eficaç. Seria un bon servei al país i, per tant, d'aquí, evidentment, en podria sortir claríssimament aquesta conclusió de dir: «La coordinació és necessària, però –vull dir–, com menys tinguem de ser els coordinats...», millor una mica que no tinguin d'estar disperses les competències.

Sobre els sistemes..., sobre l'assistència humana a aquestes persones, perquè no es pot separar la condició de treballador amb la seva condició humana, dir-li que donem suport als ajuntaments, als consells comarcals i als sindicats agraris, per exemple, a nivell de treball i molt breument a l'ASAC - Joves Agricultors vam finançar-los fa dos o tres anys unes caravanes per a allotjament de treballadors, cosa..., sense ser del nostre àmbit, el tema aquest –ja li he dit abans que la contractació no és nostra. Amb Unió de Pagesos des de fa dos anys també hem fet un conveni, juntament, en aquest cas, amb el Consell Comarcal del Segrià i amb els ajuntaments d'Alguairó i d'Artesa de Lleida, per a condicionament de locals municipals, també, per a tenir treballadors en condicions dignes. I aquesta crec que és una línia que es pot continuar, n'estan satisfets els signants i, en tot cas, el que podem fer és mirar de reforçar-la.

I, quant a l'atenció social de caràcter general, manifestar-li que avui la xarxa de serveis socials d'atenció primària està oberta a totes les persones, siguin residents o no siguin residents a la zona o a la comarca. Per tant, en aquest aspecte no hi ha cap discriminació per condició de la persona.

I, en darrer terme, destacar la recent aprovació del Pla interdepartamental d'immigració. Lògicament, posa conjuntament les actuacions de tota una sèrie de departaments que tenen incidència en el tema de la immigració, i dintre del qual voldria destacar, primer, un programa que és el de la inserció i formació laboral dels immigrants, i un objectiu, que és facilitar als temporers de les campanyes fructícoles –aplicable, per tant, en aquest cas– i als d'hostaleria, que

també és un altre dels sectors que generen moviments temporers, unes millors condicions de treball, de contractació, d'allotjament i d'atenció social.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farreres. Pot repreguntar el senyor Gimeno; encara li queden dos minuts.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. No sé si els exhaurim. En tot cas, dir que som sabedors i som conscients que hi ha diferents àmbits competencials, que és un problema que no és fàcil de resoldre i que hi ha coses que no competeixen a la Generalitat, però que indirectament hi ha temes que sí que afecten, perquè són coses que passen a Catalunya, són problemes de convivència entre uns ciutadans i uns altres, que passen dintre dels pobles de Catalunya, i entenem que tot el que sigui millorar aquestes condicions significaria millorar, en definitiva, el benestar dels ciutadans.

Llavors, com molt bé ha dit el conseller de Treball, l'altre dia vam plantejar quina era l'avaluació de la collita previsible a les comarques del Segrià, de l'Urgell i la Noguera, i el conseller ens va dir això que ha comentat el conseller de Treball, que hi havia una previsió d'una reducció d'un 30%, que després va ser un 50%, i que la previsió també dels preus i, en definitiva, les condicions eren molt, molt més baixes que l'any anterior.

Per tant, una certa idea de què és el que pot passar, que hi haurà una reducció de llocs de treball, sí que es pot fer, i que si féssim una àmplia difusió d'aquesta reducció de treball, aquesta reducció previsible, podríem evitar que alguns dels treballadors que acudeixen allà en espera que els donin un treball ja no es produís de la mateixa manera que en altres sectors passa.

Llavors, la idea nostra, conscients, com s'ha dit, que no és només un problema del Govern de la Generalitat, sinó que és un problema de les diverses administracions, Generalitat, Estat, ajuntaments, productors i treballadors, és a dir que és una qüestió molt àmplia, que afecta molts aspectes, és que poguéssim fer aquesta regulació previsible de jornades laborals a realitzar, que hi poguéssim haver aquest càlcul orientatiu, que hi hagués una important difusió a través d'oficines centralitzades que recollissin aquesta informació i després la poguéssim donar als llocs on se sap que vénen els treballadors a passar-hi aquests dies allà en espera de treball, que hi hagués una sèrie de demanda de seriositat per part d'aquestes oficines i de les institucions als productors per garantir que les condicions de treball s'anessin complint, que també hi hagués això regulat en forma d'una comissió interdepartamental...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: I, en definitiva, que féssim mesures positives per a resoldre la problemàtica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Només li queda mig minut al senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor president. Només reiterar..., jo estic d'acord amb el desig, però estem actuant sobre un mercat en què és difícil fer això, perquè les previsions inicials de collita eren 30, 35% de disminució i van quedar en un 55%, fet degut a trets climàtics com van ser les pedregades.

I ja em dirà vostè com evitem l'arribada d'immigrants il·legals, per dir-ho així, que és l'excedent que va crear problemes, diguem-ne, a una sèrie de llocs, que també es van presentar una sèrie de senyors, magribins, en general, etcètera. Això, escolti'm, això és molt difícil; tot el que es pugui avançar en aquest sentit, molt bé, però em sembla que vostè em parla més de desitjos que de realitats palpables.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta sobre les repercussions en el medi de l'extracció de sorra del litoral de Sitges (Garraf)

La següent pregunta, sobre les repercussions en el medi de l'extracció de sorra del litoral de Sitges, que presenta el diputat senyor Campuzano. Té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. El passat 1 de setembre es va iniciar, per part del Ministeri de Transports, Obres Públiques i Medi Ambient, l'extracció a gran escala de quantitats importants de sorra del litoral de Sitges per tal de regenerar les platges de Calafell, Coma-ruga i Roda de Barà. Aquesta ha estat una operació polèmica, polèmica per la forma en què es va plantejar per part del Ministeri tant als ajuntaments de la zona, especialment l'Ajuntament de Sitges, com al conjunt d'agents econòmics d'aquell territori –varen trobar-se davant d'un fet consumat–, com també des d'un punt de vista de fons, per les possibles conseqüències que aquesta operació pot tenir des d'un punt de vista mediambiental, però també des d'un punt de vista econòmic: la destrucció física de les comunitats marines d'aquella zona, de la zona on es produeix aquesta extracció, de les zones circumdants, de la possible aparició de fosses marines i, fins i tot, pels dubtes de la seva eficàcia en relació amb els objectius que aquesta operació té.

Aquest panorama dèiem que ha preocupat entitats ecologistes; va haver-hi una moguda fa qüestió d'unes setmanes per part de Greenpeace i una entitat ecologista de la comarca del Garraf, per part de les confraries de pescadors de Vilanova i Sitges i, fins i tot, pel mateix Ajuntament de Sitges, que en el passat ple, aquest dilluns, va aprovar una moció presentada pel Grup de Convergència i Unió i amb el suport de la majoria socialista, en la qual s'instava a resoldre aquesta situació.

A nosaltres ens agradaria saber quina és la valoració mediambiental que en fa el Consell Executiu, d'aquesta operació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat Campuzano, li agraeixo que em preguntis, que em faci aquesta pregunta, perquè és un tema que fa temps que em preocupa; jo li puc dir que l'any 86, en aquell moment com a professional amb experiència en el camp de l'obra marítima, li vaig dir al ministre Sáenz de Coscolluela, quan encara no havia començat aquest nou sistema que van implantar, que creia que era un error; fa quinze dies vaig tenir ocasió, aquesta vegada com a conseller de Medi Ambient, de dir-li ho al ministre Borrell.

Penso que es pot fer una valoració quant a concepte, quant a competència de la Generalitat i quant a l'actuació concreta.

Quant al concepte, pensem que la regeneració de les platges amb dragatge de fons marítim sense cap obra que fixi la sorra és un error. És un error perquè al cap de poc temps torna a produir-se la situació inicial com si res hagués passat. Aquest és el cas que tots hem viscut al Maresme.

També és un dispendi que quasi ronda la mala utilització del pressupost, perquè la despesa és recurrent, és recurrent pel mateix concepte, és el conte de mai acabar, i, veurà, potser fins ara ens ho havíem pogut permetre, però potser a partir d'ara això serà més difícil.

I, des del punt de vista ecològic, el problema és que aquesta reiteració que es produeix en haver de tornar a fer la mateixa actuació al cap d'un cert període de temps no gaire llarg, per cert, això és un trauma, que no és una ferida que es produeix en el fons marí que es pot arribar a cicatritzar, no, és un trauma permanent; no arriba a refer-se l'ecosistema.

Des del punt de vista competencial, pensem, doncs, que no hi ha prou respecte a les competències ambientals de la Generalitat. Pensem que s'hauria d'incidir en un tema d'impacte i que la Generalitat hi tingués a dir, en aquestes actuacions que fa el Ministeri.

I, en l'actuació concreta, li vull dir, senyor diputat, que aquesta manca de consideració ambiental va portar que el projecte que s'anava a fer afectava el que es deia la zona A, un dels prats de posidònia, que, dintre de l'estudi que nosaltres vam realitzar l'any 91, d'inventari de posidònies i altres fanerògames en el fons marí, afectava el prat 6 de la zona primera. Pensem que aquesta actuació d'eradicació de les posidònies va contra una directiva comunitària, de maig del 92, i gràcies que teníem aquest inventari vàrem poder posar atenció al Ministeri que no actués en aquella zona. I, efectivament, ho ha tingut en compte.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, gràcies per la informació. En tot cas, lamentar que existeixi aquesta situació competencial, que no ens permet poder incidir en aquestes actuacions que malmeten el nostre territori, i, en tot cas, esperar que tant el Consell Executiu com el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió

puguem trobar les maneres per tal de resoldre aquestes situacions, com aquesta i les que puguin passar en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. El senyor conseller vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Sí, moltes gràcies. Efectivament, doncs, en aquest tema, hi estem treballant, de veure si això s'entén com aigües interiors o no, perquè per certs aspectes resulta que ens n'hem de cuidar nosaltres, com són els vessaments en aigües interiors, i per certs altres no.

Per tant, aquest és un tema a clarificar; penso, estic d'acord amb vostè que aquest tema s'ha de clarificar. S'ha de clarificar això i s'ha de clarificar també aquest concepte, que podríem dir, doncs, que quasi és un concepte polític, com aquell d'autopista/ autovia, entre regeneració tova o regeneració..., que les despeses que s'emprin per fer la primera aportació de sorra ja siguin definitives, no hagi de ser recurrent.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta sobre les perspectives de col·laboració institucional derivades de la reunió dels consellers de cultura de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears

La següent pregunta, també la formula el senyor Carles Campuzano, és sobre les perspectives de col·laboració institucional derivades de la reunió de consellers de cultura de Catalunya, País Valencià i les Illes Balears. Té la paraula el senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. El passat 10 de setembre es varen reunir a l'illa d'Eivissa, amb motiu de la reunió anual del Patronat Ramon Llull i la presentació pública d'una sèrie d'obres d'aquest mateix escriptor, els consellers de cultura del País Valencià, Catalunya i les Illes Balears. Aquesta reunió es produeix en un context en què, tant des de l'àmbit institucional com des de l'àmbit de la societat civil, podem dir que les relacions entre el País Valencià, Catalunya i les Illes Balears i també, com no, la Catalunya del Nord es veuen accentuades.

De fet, ja des de feia temps el Govern de la Generalitat havia mantingut relacions amb aquests governs, però jo diria que estem en un moment especialment dolç en aquest àmbit.

Aleshores, al diputat que pregunta l'interessaria saber si d'aquesta reunió, del 10 de setembre, que la valorem positivament, se'n poden derivar conseqüències, actuacions, accions en el terreny institucional entre els governs d'aquests tres territoris dels Països Catalans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, senyor di-

putat, jo crec que se'n poden desprendre i se'n desprendran conseqüències positives. En aquest sentit, voldria fer esment de la visita oficial que van tenir el mateix president de la Generalitat amb el president de la Generalitat Valenciana i la visita que va tenir a les Illes, en les quals es va acordar que al mateix temps, a nivell de presidents de govern acompanyats dels consellers que fossin necessaris, s'anirien realitzant periòdicament aproximadament cada sis mesos.

Aquesta reunió va ser molt positiva i va tenir com un propòsit inicial formalitzar aquestes trobades cada tres mesos. Per tant, es va acordar que els consellers ens reuniríem cada tres mesos amb l'objectiu d'aconseguir realitzar projectes i establir uns elements de coordinació i d'intercanvi comuns.

En aquella mateixa reunió es va decidir que hi hauria al cap d'una setmana una reunió dels directors generals. Aquesta reunió es va produir i aquesta reunió va tenir un resultat positiu; es van tractar, per exemple —perquè vostès puguin tenir una idea de coses que em penso que són d'interès comú—, establir normatives dels ajuts que es presten als diversos sectors culturals que es puguin homologar els uns amb els altres, de tal manera que es pugui establir una homogeneïtat en l'aplicació dels recursos. I, després, s'està estudiant la possibilitat d'actuar amb activitats pròpies, i en aquest moment es parlava d'elements que fessin referència a la pròpia llengua; així, es parlava del teatre, establir la itinerància de les produccions pròpies, es va parlar d'exposicions, de la creació d'un marc comú d'acord per establir diferents tipus de col·laboració... Interessaven especialment els elements àudio-visuals, a veure quina política es podria establir de producció i d'ajut al món àudio-visual, tant pel que fa referència al sector educatiu com també que tingués incidència en les televisions, i al mateix temps es parlava dels conservatoris, de l'accés als conservatoris de Catalunya i el País Valencià, d'alumnes procedents dels altres territoris.

És a dir que la perspectiva, l'esperit amb què es va realitzar era, va ser molt positiu, almenys des del meu punt de vista, però va ser compartit pels altres, per la consellera del País Valencià i pel conseller de les Illes, i em penso que prova d'això va ser la immediatesa amb què es va produir la reunió amb els directors generals i com en aquests moments ja estem preparant la propera entrevista, i esperem que d'això es derivi una relació normal entre països que compartim llengua i cultura.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Campuzano pot repreguntar.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Jo crec que la informació que el conseller ens ha donat, vaja, almenys és superior a la informació que jo, des dels mitjans de comunicació, tenia, per tant, crec que les perspectives que es poden derivar d'aquesta reunió en el futur són importants, i em sembla que són demostratives que si les coses es saben fer ben fetes, doncs, segurament podem arribar a consolidar una cultura nacional, en el marc dels Països Cata-

lans, que respongui veritablement als interessos dels agents culturals i de les mateixes societats d'aquests territoris. Per tant, animar el Consell Executiu que continuï treballant en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Suposo que no hi ha resposta. (*Pausa.*) Senyor conseller, no deu voler... (*Remor de veus.*)

Molt bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de l'acord entre el Departament de Benestar Social i el Ministeri d'Afers Socials en relació amb l'accés de les entitats d'àmbit català a les subvencions previstes per a organitzacions no governamentals a càrrec del 0,52 de l'IRPF

El senyor Campuzano continua en l'ús de la paraula formulant una altra pregunta, sobre el compliment de l'acord entre el Departament de Benestar Social i el Ministeri d'Afers Socials. Té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, senyor president, gràcies. Arran del fet que les entitats catalanes no es poden acollir a l'assignació que es deriva de les subvencions del 0,52% de l'IRPF, al llarg de l'any 90, el Departament de Benestar Social va impulsar un seguit d'iniciatives que tenien com a objectiu corregir aquesta situació. El 20 de desembre de l'any 90 es va signar un acord o es va arribar a un acord amb el Ministeri pel qual les entitats locals de Catalunya i les entitats catalanes en general podien accedir a aquests fons.

Sabem, perquè, a més a més, la senyora Mayol ho va preguntar amb anterioritat, que fins a l'any 93 aquest acord, d'alguna manera, no s'havia complert i que la participació del Departament de Benestar Social o de la mateixa Generalitat en aquesta qüestió no s'havia aconseguit.

El que ens agradaria saber seria si avui, a finals de l'any 93, aquest acord en quin estat de compliment es troba i si el Ministeri ha efectuat allò que va dir que efectuarià.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Té la paraula el conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Com vostè ha dit bé, el 20 de desembre del 1990 es va signar un conveni entre el Ministerio de Asuntos Sociales, el Ministerio de Administraciones Territoriales i el Departament de Benestar Social de la Generalitat pel qual es corregia aquesta discriminació que nosaltres enteníem que les entitats socials catalanes patien.

La situació posterior ha estat molt insatisfactòria, perquè encara que des d'un punt de vista teòric hi hem pogut participar, l'assignació que han aconseguit ha estat molt petita, i no tan sols no ha tingut en compte el 20% que Catalunya aporta a aquest fons, sinó tan sols la població, i, a més a més, no s'han tingut mai en compte els informes de la Ge-

neralitat; se n'han arribat a donar més d'una, més de dos i una majoria bastant gran de subvencions a entitats que ni tan sols estaven enregistrades aquí a Catalunya.

Això jo ho he exposat dos anys seguits, he manifestat la meua disconformitat amb la senyora ministra; ella em va prometre, la senyora ministra Matilde Fernández, que això es corregiria per a aquest any proper, i ara, en aquests moments en què hi ha hagut canvi en el Ministeri, he fet esment a la nova ministra d'aquesta situació, i ella també, d'ella també tinc la promesa que això l'any que ve no tornarà a succeir. Per tant, no s'ha avançat gaire des de la informació que vostè ja ha esmentat fins ara, només que la nova ministra s'ha donat per assabentada de la nostra disconformitat, que ha promès realment corregir la situació i, per tant, jo he de confiar que aquesta situació es corregeixi, en tant que s'atenguin els informes de la Generalitat, se'ns permeti defensar-los, com respecte a l'aportació que les entitats catalanes perceben que ha d'estar més d'acord, si no amb l'aportació que Catalunya hi fa, com a mínim amb la població que tenim.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar...? (Pausa.) No hi ha repregunta.

Preguntes al Consell Executiu relatives al nombre de delegats del Departament de Benestar Social i a les mesures previstes per a evitar que els titulars de càrrecs del Departament de Benestar Social interfereixin actes oficials d'altres administracions

De manera que passarem a la següent, que formula el senyor Joan Ferran, sobre el nombre de delegats del Departament de Benestar Social... (Remor de veus.) Les fa el senyor Soto? Doncs, el senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor president, jo acumularé les preguntes 11 i 12.

El Sr. PRESIDENT: 11 i 12?

El Sr. SOTO: Efectivament. Unes informacions publicades en els mitjans de comunicació fa pocs dies, en relació amb uns fets succeïts al barri de la Barceloneta, sobre els quals pregunta ara, a continuació, el senyor Joan Ferran, ens van permetre saber que al barri de la Barceloneta hi ha un delegat de zona del Departament de Benestar Social.

Jo voldria saber, senyor conseller, quins són els criteris que porten el Departament de Benestar Social a tenir un delegat a un barri de Catalunya. Voldria saber si això està previst en el Pla territorial o està previst en algun pla o en algun programa de desconcentració i de descentralització administrativa de la Generalitat, perquè si aquest fos el criteri de tots els departaments, si cada departament decidís tenir un delegat a cadascun dels barris de Catalunya, comprendran que probablement els números no sortirien, i probablement l'únic que haurien de fer és tenir delegats i tancar la resta de coses que tenim.

Aquesta és la primera pregunta: saber exactament quants delegats i amb quins criteris es va fer. I una altra pregunta: jo li podria preguntar a vostè si vostè va consultar l'Ajuntament de Barcelona o el districte de Ciutat Vella el nomenament d'aquest delegat de zona, però no li preguntaré ni tan sols això, jo li preguntaré si vostè va tenir l'amabilitat d'informar-ne, que l'Ajuntament de Barcelona i que el districte de Ciutat Vella sabés que vostè havia nomenat un delegat de zona al Departament de Benestar Social al barri de la Barceloneta.

La segona pregunta que li faig està referida a les actuacions que pensa prendre, les mesures que pensa prendre per evitar que titulars de càrrecs del Departament de Benestar Social interfereixin actes oficials d'altres administracions. Malauradament, massa vegades hem hagut de parlar en aquest Parlament d'actuacions de membres del Departament de Benestar Social contràries al que nosaltres creiem que ha de ser el capteniment d'un responsable públic. Fa pocs mesos, sense anar més lluny, vam parlar del delegat de l'oficina de Benestar Social a la comarca del Ripollès. Hem parlat altres vegades de fets succeïts al barri del Besòs o a les oficines de Tarragona, etcètera.

Nosaltres estem preocupats per aquesta situació, una situació de conflictes que es creen des del Departament de Benestar Social amb altres administracions, que curiosament no passa en els altres departaments ni en els altres àmbits de la Generalitat, on poden haver-hi problemes, on hi ha discussions, a vegades dures, difícils, però aquestes situacions de conflicte institucional obert sols es produeixen en el Departament de Benestar Social, i nosaltres voldríem saber quines són les mesures que pensa prendre el senyor conseller per tal d'evitar que aquestes coses tornin a succeir.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. El senyor conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputat, senyor diputat, vostè, senyor diputat, té el costum de formular preguntes diferents a les que hi ha en l'ordre del dia, i...

El Sr. PRESIDENT: Està en llibertat, el senyor conseller, de contestar-les o no, eh?

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: D'acord. Jo li ho dic...

El Sr. PRESIDENT: La seva resposta té obligació només de contestar la que se li ha formulat per escrit.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, doncs, jo contestaré la que m'han formulat per escrit, perquè això s'ha d'acabar un dia o altre. Per tant, una pregunta era: «quants delegats hi ha?» catorze delegats. I la segona pregunta és: «quines mesures pensa prendre el Departament per evitar que aquests fets es produeixin?» Miri, doncs les mesures que ha de prendre tot conseller i tota administració respecte als seus funcionaris: exigir que es compleixi tota la normativa i exigir que es compleixin els deures que tenen d'actuar amb correcció, i, per tant, això és el que farem i això és el que hem fet sempre, i suposo que això és el que fan totes les altres administracions, en els casos en què es pu-

guin produir actuacions que no siguin correctes en aquest camp.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Soto pot repreguntar.

El Sr. SOTO: Senyor president, per començar assenyalant que jo crec que compleixo sempre estrictament el Reglament preguntant aquelles coses que estan plantejades i que, si no és així, estic segur que el senyor president m'ho farà saber en compliment del Reglament.

Ens diu el senyor Comas que ha nomenat catorze delegats a barris de Catalunya; nosaltres voldríem saber per quines raons en aquests barris i per quines raons no en altres. I voldríem saber quin és aquest criteri. Jo deia que, des del nostre punt de vista, això no està previst en cap llei d'ordenació territorial, això no està previst en el Pla de descentralització de la Generalitat, no està previst enlloc, i creiem que, probablement, el sistema de funcionament que signifi-qui que cada Departament vagi col·locant un delegat a cadascun dels barris de Catalunya és un sistema molt deficient. I, a més a més, perquè es produeix la situació —si no m'ho ha respost el senyor conseller li ho diré jo— que efectivament aquests delegats es nomenen i ni tan sols no és que no es consulti les altres administracions sobre la conveniència de nomenar-los, sinó que ni tan sols se'ls informa, les altres administracions. I així no hi ha país que funcioni.

És a dir, de què serveix que hi hagi un delegat de Benestar Social al barri de la Barceloneta si no es té l'amabilitat de dir-li a l'administració principal actuant allà, que és l'Ajuntament de Barcelona, o el districte de Ciutat Vella, que hi ha un delegat, i se n'assabenten un dia d'una manera estranya o se n'han d'assabentar pels mitjans de comunicació? Això no és una forma seriosa de funcionar i això..., no hi ha país que funcioni, d'aquesta manera.

Segona consideració. Vostè em diu: com pensa evitar que els càrrecs del Departament de Benestar Social interfereixin actes d'altres institucions? I em diu: adoptant les mesures adients que les normatives estipulin. Miri, malauradament, això, teòricament, ha passat ja moltes vegades, i continua succeint, senyor conseller, i sembla que aquestes mesures no serveixen per evitar aquesta situació.

Potser el que passa és que quan es produeixen aquestes actuacions irregulars són accidents, accidents del destí i, probablement, el que més preocupa el Govern i el Departament de Benestar Social no són els fets, sinó que se sàpi-guen, i potser, aquestes persones que protagonitzen aquests actes d'enfrontament institucional amb altres administracions el que són, realment, són alumnes avantatjats del Departament de Benestar Social, i el que fan és estar complint les funcions que els han encomanat, i, probablement, l'únic error...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps...

El Sr. SOTO: ...ha estat que s'hagi conegut públicament. Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Bé, dels criteris, si vol, m'ho pregunta un altre dia i li ho contestaré. És clar, les coses, vull dir, s'han de fer com cal i no com vostè vulgui.

Quant a l'altra qüestió, de comunicació amb l'Ajuntament, escolti, no tinc cap obligació de comunicar-ho; tampoc l'Ajuntament té cap obligació de comunicar-me a mi els delegats que acaba de nomenar el senyor alcalde, d'una forma ben peculiar, per cert, però no té cap obligació de fer-ho.

Actuacions irregulars: aquesta no ha estat demostrada que sigui una actuació irregular; s'han publicat una sèrie d'informacions, després suposo que en altres preguntes hi entrarem, però no està demostrada, per tant, aquesta és una afirmació de vostè, com a mínim, precipitada, com a mínim és precipitada. I, què vol que li digui, sempre és possible i, de fet, s'ha produït, a vegades per càrrecs públics, per càrrecs públics; un regidor del seu partit de l'Ajuntament de Barcelona va fer unes declaracions fa uns anys respecte també a la monarquia i, aleshores, ningú va fer esment d'aquesta qüestió.

Bé, aleshores, si aquest senyor ha fet quelcom que és punible —que és punible—, aleshores prendré les mesures pertinents, però mentrestant això s'ha d'investigar, s'ha d'analitzar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

S'ha acabat l'hora de preguntes. Per consegüent, passarem al següent punt de l'ordre del dia. Haig de demanar assentiment a la cambra d'introduir una modificació en l'ordre del dia consistent a alterar l'ordre dels punts 15 i 16, o sigui que, en primer lloc, veurem el punt 16 i després seguirem amb el punt 15. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor Clotas, per què demana la paraula?

El Sr. CLOTAS: Bé, per a un aclariment del president del Parlament i, en tot cas, per una qüestió d'ordre, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Digui, digui.

El Sr. CLOTAS: Perquè probablement vostè controla molt millor el temps, jo tenia previst que havíem començat a i vint la sessió de l'hemicicle d'avui, però, en tot cas, el propòsit polític que, en tot cas, jo crec que s'hauria de tenir en compte, de l'ordenació de les preguntes pretenia el Grup Socialista, amb les quatre preguntes correlatives que tenia sobre Benestar Social a l'honorable conseller de Benestar Social, poder-les formular avui. Per tal d'agilitar el temps de debat, hem provocat i hem procurat una agrupació d'aquestes quatre preguntes en dues intervencions: una que s'acaba de realitzar i una altra que faltava per realitzar. Teníem entès que l'honorable conseller estava disposat i d'acord a contestar avui aquestes preguntes. Ens sorprèn que tinguem aquestes dues preguntes, que era una sola intervenció més, que se'ns talli en un debat que estava provocat d'aquesta manera.

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat, el senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en primer lloc, hem començat a les 10,08, de manera que a les 11,08 s'acabava el temps assignat per a aquest punt de l'ordre del dia i, després, és clar, això que em planteja el senyor portaveu, doncs, resulta que és de la desnaturalització que es fa del sistema de preguntes, que se'n fan quatre d'encadenades perquè hi hagi una acumulació i, per consegüent, vull dir, no pot ser això. De manera que la presidència ha tallat, quan s'ha esgotat el temps en excés –en excés–, i aquestes preguntes queden per a la sessió següent.

El Sr. CLOTAS: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui.

El Sr. CLOTAS: D'acord i respecto i acato la decisió del president, però, en tot cas, els grups parlamentaris tenen dret a presentar preguntes, que després els grups sol·licitin la potestat d'agrupar-les o no agrupar-les no és cap mena de *desnaturalització*, en absolut. He dit abans que era per agilitar el mateix debat; en moltes ocasions he vist que el senyor president, també els membres del Govern, demanen l'agrupació de la substanciació de temes parlamentaris, per tant, no és cap mena de *desnaturalització*.

Res més, senyor president; en tot cas, posaré el meu relotge a l'hora del del senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Com he dit... M'ha donat l'assentiment la cambra a la modificació que he sol·licitat? (Pausa.)

Alteració de l'ordre del dia

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació

De manera que passarem al punt 16 de l'ordre del dia, que és la Moció sobre el foment de la reactivació i la dinamització econòmica i la creació d'ocupació, presentada pel diputat senyor Josep Maria Rañé, que té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, avui intentem substanciar la Moció subsegüent a la interpe·llació que vàrem realitzar en el ple anterior, i en aquell ple ja vàrem establir com a criteri bàsic, com a problema bàsic, com a objectiu bàsic del temps en què ens movem, la necessitat de reactivar l'economia i potenciar la creació d'ocupació.

Vàrem també, en aquell ple, en aquella intervenció, explicar o intentar explicar quins eren els factors diferencials de la crisi econòmica que es produïa a Catalunya i vàrem constatar també en aquell ple l'existència d'alguns canvis importants en el marc macroeconòmic del nostre país. Vam assenyalar l'evolució favorable que estan tenint els tipus d'interès, l'evolució favorable que està tenint, des del punt de vista de reactivació econòmica, el canvi de paritat de la pesseta, i també vàrem assenyalar com un element positiu –i

en aquesta direcció de reactivar l'economia i fomentar l'ocupació– la modificació de l'actuació pressupostària que a hores d'ara ja es comença a debatre a nivell de l'Estat.

Una actuació pressupostària que està presidida, d'una banda, per una tendència a la contenció del dèficit públic; una política industrial més activa i una incentivació de l'ocupació, i això s'està aconseguint; hem de dir amb tota claredat que ho estem aconseguint mitjançant el mecanisme del diàleg i de la negociació entre els grups, el grup de la majoria o el grup que té un paral·lisme amb Madrid, el que aquí és majoria, que és el Grup de Convergència i Unió, i el Grup Socialista estem aconseguint assolir aquests objectius en la discussió pressupostària.

No es tracta, per tant, com deia l'altre dia un diputat d'aquesta cambra, que aquest acord pressupostari es faci perquè a Madrid el grup que dona suport al Govern no té la majoria parlamentària; es tracta, fonamentalment, d'un mètode, d'un sistema, d'un mecanisme d'intentar assolir un acord en aquells eixos necessaris per reactivar l'economia i fomentar l'ocupació. Es tracta, doncs, d'establir un mètode que té dues potes fonamentals: l'una, el consens polític; l'altra, el consens social, perquè les mesures que s'han de prendre no són mesures fàcils, no són que d'alguna manera es puguin fer d'una manera ràpida, senzilla i evident.

Aquí a Catalunya aquests elements segueixen –i ho vam dir en l'anterior interpe·llació– vigents. Vam dir i tornem a reiterar que és necessari un cop de timó, un cop de timó per fer front a aquest que és el problema número 1 de l'economia catalana i que és el problema bàsic que tenim en tota acció de govern a Catalunya. Existeix, evidentment, una dificultat per trencar les inèrcies pressupostàries; existeix una tendència a la no-moderació en els pressupostos de la Generalitat de la despesa corrent –aquesta és la dinàmica habitual fins ara–; és necessari superar la insuficiència de la seva política o de la política industrial que hi ha a Catalunya; possiblement aquesta política industrial ja era insuficient en temps de crisi.

Es plantejava una política industrial basada a acompanyar la indústria exclusivament. A hores d'ara segur que aquesta política industrial és insuficient per abordar els temps de crisi en aquesta fase en què ens trobem. No ens podem permetre el luxe de fer només una política industrial de caràcter horitzontal; hem de fer una política industrial ferma, que tingui present els sectors industrials, les empreses, les grans empreses que han estat la base i són la base de l'estructura i del teixit econòmic de Catalunya; que tingui present els territoris i que tingui present, també, el teixit de petites i mitjanes empreses. Això vol dir reforçar molt més la política industrial; superar amb escreix els recursos que sembla que es volien plantejar amb el Pla de competitivitat i que resulten minsos a totes llums per fer-ho.

Es tracta, doncs, que amb l'actuació pressupostària del Govern de la Generalitat hi hagi una activitat complementària adreçada a potenciar, a treballar en el terreny de la microeconomia, per potenciar l'activitat econòmica, per potenciar l'ocupació.

I aquests plantejaments s'han de fer en un marc, necessàriament, d'un pressupost no excessivament exhaustiu; fins i tot, el conseller Farreres parlava que s'havia d'anar a un pressupost que tingués un dels objectius bàsics en la reducció del dèficit. Doncs, bé, aconseguir aquests objectius, aconseguir modificar el pressupost, orientar-lo vers l'economia productiva, vers la creació d'ocupació i al mateix temps treballar d'una manera activa per la reducció del dèficit és un tema complicat. S'han de modificar moltes inèrcies. I en aquest sentit sembla evident que aquest objectiu d'orientar els pressupostos requereix un consens social i polític. I és en aquest sentit que nosaltres vam plantejar i tornem a insistir en la idea d'oferir la nostra col·laboració per establir uns pressupostos que tinguin aquests objectius.

Haig de dir, hem de dir que el combat per la reactivació econòmica, per la creació d'ocupació, per la lluita contra l'atur, no és un combat que es guanyi guanyant votacions aquí. És un combat que es guanyarà amb actuacions que tinguin un recolzament social important i que tinguin, a més a més, el recolzament social i polític per prendre mesures que possiblement no seran fàcils. Poden guanyar votacions, però no es tracta de guanyar votacions; es tracta de guanyar la crisi econòmica, i això, la via bàsica —ho repeteixo— són uns pressupostos adreçats en aquesta direcció, que signifiquin un canvi profund en l'orientació dels pressupostos que tenim i orientar-los cap a aquests objectius que nosaltres hem presentat amb la Moció.

L'altra pota d'aquest treball, d'aquesta arquitectura que pretenem aixecar és la del consens social. És en aquests moments impensable que estiguem desaprofitant el nivell de consens que s'ha obert entorn al Consell de Treball i a la Comissió de Política Industrial. Des del mes de juliol —ho vam dir i ho tornem a repetir— hem assolit, s'ha assolit a Catalunya un acord sobre l'anàlisi i el diagnòstic de la situació industrial. Però, a hores d'ara, l'únic que es planteja és la possibilitat de continuar aquesta negociació; fixar-la i dotar de contingut els objectius que hem establert; això és necessari i fonamental. I —ho repeteixo— no tan sols pel fet que es condicioni o no l'actuació en política industrial, sinó perquè el consens suposa un afegit que permet que aquelles mesures que s'han de prendre es prenguin d'una manera consensuada.

Aquestes són les dues línies que hem plantejat a la Moció: d'una banda, l'orientació dels pressupostos cap a les activitats productives i la creació d'ocupació com a fórmula, amb un especial èmfasi en el recolzament del nostre teixit industrial, començant també i tenint present la situació de gravetat d'algunes de les empreses industrials que hi ha a Catalunya, entre les quals es troba, evidentment —aquests dies d'una actualitat rabiosa—, el problema de la SEAT. I el segon element és el de reactivar la discussió, el diàleg, el consens amb els agents socials a fi i efecte que aquesta política industrial pugui tirar endavant.

Aquests són els dos punts de la Moció que nosaltres presentem i els que esperem que recolzeu com un mecanisme d'oferir un missatge a la societat que, també a Catalunya,

les forces socials, les forces polítiques estem treballant per allò que interessa la població d'aquest país en primer lloc, que és la lluita, el combat contra l'atur i la recuperació de l'ocupació com a fórmula de poder mantenir una societat més justa i més equilibrada.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció, per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular: té la paraula el diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta Moció té una virtut que hem de reconèixer: fa un diagnòstic de la realitat de la nostra economia que no ha estat la norma de conducta de les autoritats econòmiques, socialistes, del país al llarg d'aquests darrers anys.

Fa quatre anys la nostra economia, inserida en un context generalitzat de creixement econòmic mundial, transitava amb un alt potencial d'integració dins l'espai econòmic i social de la Comunitat Europea. Ara, el context és recessiu i els indicadors són els més desfavorables del darrer quart de segle, la qual cosa s'agreuja pel fet que ens trobem dins d'un context general de crisi molt pitjor que la resta dels nostres socis comunitaris.

En aquest sentit, és necessari tornar al rigor pressupostari; cal recuperar la intervenció efectiva de la despesa pública limitant els supòsits de modificació dels crèdits; reduir les atribucions del Consell Executiu en matèria de transferència de crèdits; restablir el principi liberal que els crèdits pressupostaris, que aprova aquesta cambra, es destinin realment a les finalitats per a les quals varen ser votats pels diputats que representen la ciutadania de Catalunya; cal establir un mecanisme efectiu de seguiment pressupostari que permeti avaluar amb objectivitat el grau de compliment dels objectius dels programes de despesa.

El que s'ha fet des de 1980 a Catalunya i des de 1982 a Madrid, amb el suport de Convergència i Unió, és gastar any rere any més del que s'ingressa, acomplir les previsions pressupostàries, no prioritzar les despeses corrents i les transferències no productives, engreixar desmesuradament el sector públic..., això entre altres actuacions contràries a la creació de riquesa i d'ocupació.

El Grup Parlamentari Popular manifesta la seva sincera alegria pel fet que els responsables polítics d'aquesta situació descobreixin que cal prioritzar l'economia productiva, que cal promoure l'estalvi, que cal reduir les penalitzacions fiscals a la inversió i que, a més a més, cal reformar el sistema de prestacions socio-econòmiques i el mercat de treball.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, voldríem recordar que res més negatiu que confondre negociar un pacte social amb utilitzar les negociacions interminables per endarrerir les decisions que cal prendre i que cal prendre amb urgència. El Partit Popular ha donat proves de la seva voluntat de treballar en favor d'un gran pacte nacional per sortir de la crisi, però exigeix al Govern estatal i als governs autonòmics en

els seus àmbits de competència respectius la voluntat política de prendre ja, i sense retard, les mesures que exigeix la gravetat de la situació econòmica.

Benvinguda sigui aquesta Moció si és el primer testimoni d'aquesta voluntat del Partit Socialista de treballar per reformar a fons tot allò que cal reformar per adequar la nostra economia a la realitat competitiva europea i mundial. Per això votarem a favor d'aquesta Moció, confiant que el grup parlamentari majoritari sigui conseqüent amb llur adscripció ideològica, liberal i demòcrata-cristiana.

La gravetat de la situació econòmica, el consens en si del pacte social, també, però sobretot la voluntat política per promulgar mesures urgents de retall de la despesa pública corrent, de reformar el sistema de prestacions socials i de flexibilització del mercat laboral, d'activació de l'economia productiva, en definitiva, sense les quals no podrem aprofitar el canvi en la tendència econòmica mundial que es produeixi, són les fites que hem d'assolir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Mixt, el senyor Reguant voldria fixar posició en aquesta...? (*Remor de veus.*)

Molt bé. El Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya? Senyor Fuentes, té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta Moció que presenta el Grup Socialista, subsegüent a una interpel·lació formulada en relació amb el foment de la reactivació i la dinamització econòmiques i la creació d'ocupació, té –pel que veig, com a mínim– la gran virtut de ser susceptible de més d'una interpretació. I dic això perquè s'ha arribat a dir, fa un moment, des d'aquesta tribuna, que a partir d'aquesta Moció, doncs, es defensa la reforma del mercat de treball i, fins i tot, la retallada de les prestacions socials.

Nosaltres entenem que no és aquest el sentit de la Moció; en qualsevol cas això no es diu en absolut en la Moció, i avançant que nosaltres li donarem el nostre suport, que votarem favorablement els dos punts de la Moció, vull explicar per què a partir del que diu exactament la Moció.

He de dir que Iniciativa per Catalunya ha plantejat –ahir mateix, des d'aquesta tribuna– la necessitat que aquestes qüestions s'abordin per part del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. És a dir, avui al nostre país ens trobem en una situació econòmica i social, per tant, amb una taxa d'atur tan important que això fa imprescindible l'esforç i l'acord del conjunt de les forces socials i polítiques. No ens podem conformar a dir aquest sector o aquell altre. Això requereix l'esforç de tothom, i nosaltres estem absolutament disposats a participar en aquest esforç i a exigir, naturalment, als poders públics que orientin la seva política en aquesta direcció.

Per això ens sembla que aquesta Moció és perfectament assumible i acceptable, perquè el que fa és, ni més ni menys, que demanar que els pressupostos de la Generalitat –i naturalment, aquí haurem d'anar a buscar l'acord del conjunt de les forces parlamentàries presents en aquesta cam-

bra– s'orienti a l'objectiu de potenciar l'economia productiva. Nosaltres també podríem dir que hem reclamat aquesta orientació cap a l'economia productiva des de fa molts anys. Nosaltres hem denunciat en els anys de gran creixement econòmic l'economia especulativa, l'anomenada economia –si se'm permet l'expressió, entre cometes– «del pelotazo». Nosaltres l'hem denunciada. L'hem denunciada durant molts anys, però crec que aquest no és el moment de dir el que nosaltres hem plantejat en el passat, sinó exactament el que cal fer en aquests moments. I certament, potenciar l'economia productiva i anar a la creació d'ocupació, com a elements prioritaris, com a eixos fonamentals dels propers pressupostos de la Generalitat, ens sembla absolutament imprescindible.

Per això pensem –per això pensem– que aquest punt de la Moció, que a més posa l'accent també en els problemes importantíssims que tenen un conjunt d'empreses capdavanteres a Catalunya, d'una manera molt especial la SEAT –tal, també, com ahir es va assenyalar pel nostre diputat i president de Grup, el senyor Saura–, per tant, aquest punt ens sembla perfectament assumible, no únicament per nosaltres sinó, certament, pel conjunt de la cambra, si realment hi ha un interès per assumir això. I crec que és un compromís que es pot dir que és genèric, però que conté els elements suficients, els elements bàsics, els elements essencials que han de marcar els pressupostos.

Naturalment estem també absolutament d'acord..., he dit abans que això requereix l'esforç consensuat de totes les forces socials, de totes les forces polítiques, per descomptat que nosaltres estem absolutament d'acord amb el segon punt de la Moció, quan parla de reactivar la negociació amb les organitzacions empresarials i sindicals en la línia d'anar assolint aquests objectius que són difícils, que són complicats, però que són absolutament imprescindibles per al nostre país, per anar superant la crisi econòmica i per anar millorant els nivells d'ocupació a Catalunya.

Gràcies, senyores diputades. Gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, per anunciar el vot favorable del Grup d'Esquerra Republicana a aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el diputat senyor Giménez.

El Sr. GIMÉNEZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc i amb el màxim respecte em volia adreçar al diputat senyor Rañé. Els seus companys de grup m'han comunicat que ahir no hi va poder ser; aquest matí ha vingut i ha hagut de marxar, després de presentar la Moció, per qüestions sindicals, suposo, de certa importància. Li volia dir al senyor Rañé i li dic al Grup Socialista que considerem aquesta Moció del tot inne-

cessària. Tinc la impressió que el senyor Rañé, si de cas també algun dels seus companys, no va escoltar la resposta del conseller de Treball de la Generalitat a la corresponent interpellació, o que sí de cas no els va interessar ser receptius.

És en temps difícils quan s'aprecia la disposició de tot-hom per solucionar els problemes, per fer-hi aportacions positives, i em consta paradigmàticament que el Grup Socialista està per cercar aquestes solucions. El que passa és que potser la dinàmica parlamentària imposa –no obligatòriament– un comportament determinat, i no faig en aquest cas cap distinció entre cap grup. I els dic, potser des d'una certa ingenuïtat de diputat novell, que seria ja hora d'anar canviant. Ahir mateix vam tenir aquí un exemple de debat i enteniment en el tema universitari.

D'una manera o altra, a pesar de tot i a pesar també d'un cert desprestigi de la nostra tasca, la societat acaba per ser receptiva del que aquí diem, i també, òbviament, del que no diem. En aquest sentit, ha de ser difícil comprendre per part dels ciutadans que una persona, en la seva doble condició de diputat –de parlamentari– i de qualificat dirigent sindical, presenti una moció instant el Govern o pretenent que s'insti el Govern a reactivar una negociació, la de la Comissió de Política Industrial del Consell de Treball, que, evidentment, no està aturada i en la qual, de ben segur, ell hi té, d'una manera o altra, participació.

Hem d'insistir en la línia del que ja ha dit aquí l'honorable conseller de Treball. El dia 13 de juliol hi va haver un consens entorn d'una declaració conjunta sobre els criteris bàsics i els principis que havien de guiar l'acció del Govern, de les empreses i dels sindicats. Hi va haver un compromís per ratificar els acords de forma unilateral. I el Govern, senyor Rañé, senyors del Grup Socialista, senyores diputades i senyors diputats, ho va fer el dia 27 de juliol. I no ha estat fins al 14 i 17 de setembre quan ho han fet les altres parts. I mentrestant, lògicament, el Govern de la Generalitat ha continuat governant, prenent les mesures escaients ajustades a la nostra realitat econòmica i política per fer front a la crisi. Definitivament, em consta que en breus dies es reunirà la Comissió de Política Industrial del Consell de Treball.

Una altra qüestió és el punt primer de la seva Moció, que fa referència a la política pressupostària del Govern de la Generalitat per al 1994, i aquí els he de dir que, fins i tot, al seu Grup –o especialment al seu Grup– el Govern de Convergència i Unió els hauria de merèixer més confiança. I no per cap qüestió de renúncia a la legítima activitat opositora, sinó perquè coneixent l'actuació del Govern, havent escoltat la resposta de l'honorable conseller de Treball –ja veu que, en definitiva, considero que d'alguna manera o altra han escoltat aquesta intervenció del conseller–, i en benefici –ho reconec–, en benefici del consens parlamentari, coneixent, doncs, els límits i les possibilitats del nostre autogovern, realment seria bona aquesta prova de confiança, bona i possible de cara a la necessitat de fer arribar a la societat un missatge de confiança de la realitat de la situació, i també de les nostres possibilitats al voltant d'un gran consens social i, lògicament, també polític.

Evidentment –i això ja es veurà en altres debats i molt concretament en el debat de pressupostos–, el Govern de la Generalitat, així ens consta al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, tindrà molta cura d'ajustar totes les actuacions pressupostàries al moment econòmic que vivim. I en el bell mig de la crisi, reiterar el convenciment del meu Grup en el sentit que el Govern ha actuat en la mesura de les seves possibilitats, optimitzant-les –diria jo–, i ho ha fet reaccionant a temps i intentant mantenir actuacions que han tingut l'objectiu –i tenen l'objectiu– de preparar la nostra economia, les seves estructures productives, les de la indústria, les del comerç, el turisme, l'agricultura, el conjunt del teixit productiu, per un futur en què cal estar prestats a aprofitar la reactivació que, sens dubte, s'ha de produir.

Mirin, ja els he dit que creiem en la seva voluntat personal, del senyor Rañé i del seu Grup, el Socialista, i també en la de la resta dels grups de la cambra, per treballar i afrontar la greu crisi econòmica. Fins i tot per part d'aquells que no paren de dir: «Això ja ho vam dir nosaltres, això ja ho vam preveure.» Aquesta posició –crec que s'ha de dir aquí– és una posició molt còmoda i del tot demagògica, perquè normalment, en parlar de temes econòmics, de temes de manca de recursos, o millor de recursos limitats, les solucions que s'apliquen sempre són limitades i són les millors de les pitjors. Altra cosa és la bonança econòmica.

Jo diria que aquesta gent, doncs, que es refereix sempre que ja havia avisat que això passaria, aquesta gent que en certa manera, doncs, fa les previsions més nefastes –anem a dir-ho així, no?–, jo els diria que potser s'apliquessin una mica l'autocrítica i es corresponsabilitzessin de la part que els toca en tot aquest tema de la crisi econòmica i de la marxa del nostre país. De veritat que m'agradaria no haver de dir això, el que diré, i ho faré de passada, no perquè sigui un debat inútil, sinó perquè, bé, hi ha moviments renovadors i regeneradors en el si de molts grups polítics i socials, i potser és millor debatre a partir dels resultats de la renovació.

El que vull dir és quelcom que es comenta a la mateixa societat, és quelcom que es comenta al carrer en relació amb quines són les responsabilitats de la crisi. Parlar del «pelotazo»..., gràcies a Déu no he pogut trobar cap paraula catalana que es refereixi a aquest concepte, a aquest concepte econòmic irradiat des dels responsables de l'economia de l'Estat. I també comentaris al voltant de la diferència entre una economia productiva i una economia basada en la cultura del subsidi.

Aquestes qüestions importants definiran, al marge de la conjuntura, la configuració del panorama econòmic de l'Estat i també, desgraciadament, per la seva influència en el nostra pròpia economia, la de Catalunya. I no puc deixar de referir-me també a certes peticions d'intervencionisme, de totes, totes injustificades, un cop comprovat que ni de lluny soluciona els problemes ni de forma conjuntural ni de forma estructural, sinó més aviat en provoca de nous i realment greus, que també avui aquí patim de forma induïda.

El que sí que els he de dir als membres del Grup Socialista, especialment, és que en la línia de la seva bona volun-

tat i col·laboració, en la línia també d'aquella famosa frase d'haver comprès, d'haver entès el missatge de la societat, fi-quin fil a l'agulla i facin una empeneta per tal que Catalunya, el seu Govern, rebi el traspàs de l'Inem, per exemple, i pugui elaborar els seus pressupostos amb base a uns de generals de l'Estat, en la línia de la seva Moció. Perquè en definitiva, desgraciadament, la nostra economia està lligada a les grans línies pressupostàries del Govern socialista i a les economies i deseconomies de la unitat de mercat. Reiterar, doncs, la necessitat de mesures com la disminució dels tipus d'interès, la incentivació fiscal de l'estalvi i la inversió, la reforma de la legislació laboral, la recerca i el desenvolupament, la formació professional i ocupacional, el decrement de l'impost d'activitats econòmiques, els contractes d'aprenentatge, les bonificacions a la contractació, etcètera. Mesures per afrontar un any 1994 on caldrà aprofitar la reactivació econòmica internacional, des de la millor situació possible, amb un control del dèficit pressupostari i, preferiblement, amb un pacte social.

Senyors del Grup Socialista, els votarem «no» a la Moció perquè pretén desconèixer l'actuació del Govern de Convergència i Unió i perquè sembla introduir la sensació d'una situació que no es correspon amb la realitat d'un Govern abocat a la solució del greu problema de la crisi econòmica, de la pròpia economia, en què, com en altres camps, cal tenir present la realitat, la interdependència internacional i la necessitat de noves solucions per a nous problemes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Giménez.

Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció?

Els que hi estiguin en desacord?

Els que s'abstinguin?

La Moció ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre el foment de les
iniciatives econòmiques endògenes a les
comarques de Catalunya**

Passem ara al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella i Vilaregut, del Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, anem a substanciar aquesta Moció subsegüent a una interpellació que fa referència al foment de les iniciatives econòmiques endògenes.

Al meu entendre, aquesta Moció queda emmarcada en una situació prou clara del que pot esdevenir al nostre país, a Catalunya, si no hi ha una aposta decidida envers l'economia endògena. Crec que les notícies d'avui a la premsa són

prou il·lustratives. En el fons, tot això és fruit del nostre desenvolupament d'iniciatives que vénen de l'exterior i crec que el tema SEAT-Volkswagen és prou il·lustratiu.

En el fons veiem que les coses no es decideixen a casa nostra; es decideixen a molts quilòmetres de casa nostra; i no es decideixen coses minses, sinó coses que són substancials. La principal indústria catalana, la que té una empena més forta, no depèn de les decisions que es prenen a la plaça Sant Jaume o a l'interior de Catalunya, sinó de decisions que es prenen en un altre país. També són il·lustratives les fotografies que surten avui en alguns mitjans de comunicació, les fotos en què es veu un president de la Generalitat perplex i quasi suplicant; crec que és il·lustratiu, i després també crec que és important veure algun acudit que també surt a la premsa d'avui. En el fons, les persones que fan els acudits el que estan traient és l'essència del que la gent pensa; en el fons, el que es veu és el president de la Generalitat fent de bomber, i en definitiva, no crec que sigui aquesta la millor forma de veure que s'està decidint.

També hem de ser conscients i hem de situar això que no és una cosa aïllada. Concretament, si veiem el *Diari de Sessions* del 6 d'abril de 1993, en una compareixença que va fer el conseller d'Indústria, veurem i podem llegir a la plana 1757 coses com les següents: «En recerca i tecnologia a mi m'agradaria comentar l'actuació d'una sèrie de coses, concretament el complex de pistes i laboratoris per a la indústria de l'automòbil.» Més enllà diu: «Vostès són perfectament conscients que el primer sector industrial a casa nostra és el metallúrgic de transformació.» Més enllà diu: «Una part important del metallúrgic de transformació a casa nostra està relacionat amb el sector de l'automòbil. Nosaltres hem de mirar d'assegurar-nos que les activitats de fabricants d'automòbils aquí no siguin només cadenes de muntatge. No siguin només cadenes de muntatge,» —va repetir— «perquè si fossin només cadenes de muntatge la situació de la nostra indústria auxiliar de l'automòbil estaria molt compromesa.» Més tard continuava dient: «S'ha d'assegurar que els nostres...» —punts suspensius— «que els fabricants d'automòbils que operen a Catalunya, i si pot ser en el conjunt de l'Estat, no siguin només cadenes de muntatge, sinó que siguin activitats relacionades amb el disseny de models, perquè és l'oportunitat de vendre per part de la nostra indústria auxiliar.» Això no va passar fa anys, va passar fa sis mesos.

Si veiem també, concretament, el que deia en portada un rotatiu molt important del país, deia —i llegeixo textualment—: «Volkswagen disolverá SEAT como empresa independiente. Volkswagen proyecta disolver la estructura de SEAT como empresa independiente i centralizar sus decisiones en Alemania.» Més tard diu: «Una decisión clave en esta estrategia es el traslado a Wolfsburg de las direcciones de compras y finanzas y centro de diseño industrial.» És a dir, si això esdevé realitat, és possible que SEAT esdevingui només una cadena de muntatge.

A partir d'aquí, veiem que entre les apreciacions del conseller i la realitat al cap d'uns mesos, molt pocs mesos —no

ha passat molt temps—, no tenen res a veure. I en el fons, el que estem veient és que no sé fins a quin punt té massa vigència, no sé fins a quin punt hem de fer massa cas del que ens deia el conseller el mes d'abril passat. I tampoc no hem d'oblidar que fa uns mesos es va pactar un pla de viabilitat per a aquesta mateixa empresa.

Si el tema de SEAT fos una cosa aïllada potser podríem estar relativament tranquils; però per desgràcia, dissortadament, el tema de SEAT és un exemple que es pot estendre a la Seda, a Kio, a Unitat Hermètica, a Purlom, a Iveco-Pegaso, a Jumberca, etcètera, etcètera. Tot això ens porta a una pèrdua de la nostra cultura industrial, tal com deia el secretari general d'UGT, i això en definitiva, potser, crec que és degut que no hi ha hagut mai a casa nostra una política industrial, i principalment que aquesta política industrial es basi també d'una manera molt important en les iniciatives endògenes. És a dir, les empreses que prenen les decisions a casa nostra i, en definitiva, doncs, decideixen el país industrial, el futur industrial de Catalunya.

També hem de veure amb això que hem d'actuar per tal que Catalunya respecte a Europa no pugui esdevenir una zona marginal, és a dir una sucursal, com ha passat, per exemple, en altres comarques que, per manca de decisió històrica o per manca de previsió històrica dels seus dirigents, des de fa molt temps, doncs, han esdevingut unes comarques més aviat marginals *versus* Europa. Crec que hem de procurar que també Catalunya *versus* Europa sigui una de les comarques, de les nacions capdavanteres.

Entrant ja directament a la Moció, crec que el que s'ha de fer, creiem que el que s'ha de fer i el que proposa el Partit Socialista, el Grup Socialista, és que hem de fer un pla estratègic —diguem-ho amb aquest nom, potser perquè està de moda—, en què tinguem molt en compte quina és la nostra competitivitat o quina serà la nostra competitivitat *versus* l'Europa unida, que això ens obliga a fer una política industrial i, en definitiva, aquesta política industrial es basi en el foment d'iniciatives endògenes. Crec, crec sincerament que l'exemple d'altres nacions que han apostat per aquesta política i els èxits assolits per aquestes nacions que es van ja esmentar l'altre dia, tant per part d'aquest ponent com per part del conseller, són prou il·lustratius.

En el primer punt, el que es demana és que situem Catalunya dins la futura evolució de l'Europa unida. Crec que és important que sapiguem quins són els nostres recursos humans, quins són els nostres recursos financers, quines són les nostres estructures i quina és la nostra postura respecte a la innovació i la recerca, respecte a la resta de Catalunya. I en definitiva, i a partir d'aquí fem un pla que ens pugui posar en igualtat de condicions per ser realment un dels motors d'Europa i no una simple sucursal.

També, en el segon punt, es parla de la formació del capital humà. En aquest moment que s'està parlant tant de la reforma, crec que, en definitiva, la reforma, si s'analitza com està actualment la reforma, que es tira endavant amb una massificació i amb una falta de planificació clares, ens pot portar que el capital humà que surti d'aquesta reforma

de l'ensenyament esdevinguin, una part important, analfabets funcionals. Crec que això ho hem d'evitar. Crec que hauríem d'aconseguir que la gent que ens surt de les nostres escoles siguin persones que tinguin un capital humà important.

I després, si analitzem el nostre actual sistema educatiu, veurem que en el fons estem en una dutxa escocesa. Per una banda hi ha una educació pública extremadament rígida —extremadament rígida—; és a dir, és impossible canviar els plans d'estudis, i per l'altra banda, el que fa referència a l'educació privada és una disbauixa. En definitiva, l'única cosa que hi ha és com hi ha més guany per tirar endavant aquest ensenyament.

I el tercer punt és el que feia referència als canals de distribució, al foment de canals de distribució propis. En el fons hem de ser conscients que molts industrials, moltes persones amb iniciatives de Catalunya, tenen una doble fiscalitat: la fiscalitat que els ve de l'Estat, que ja saben quina és, però al mateix temps una fiscalitat que els ve mitjançant les grans cadenes o els grans supermercats. En el fons saben que, si volen entrar en aquests canals de distribució, han de —concretament— apostar d'una manera molt grossa i amb quantitats importants.

I després també hem de ser conscients que hi ha d'haver una política específica de recerca i disseny endògena; en definitiva, no n'hi ha prou de dir que la nostra contribució respecte al PIB és la mateixa; en definitiva, és necessari un valor global de recerca i ensenyament que això només es pot fer si se sumen els esforços de les empreses, de les universitats i de la Generalitat. En definitiva, també crec que hem de procurar que la nostra Administració no sigui extremadament feixuga. Un cèlebre jurista deia que Catalunya ha esdevingut una teranyina administrativa, i crec que això ho hem de millorar. En definitiva, hem d'augmentar també la competitivitat de la nostra Administració per fer-la més competitiva i al mateix temps crec que, en definitiva, és molt important que si demanem als industrials, concretament, que siguin competitius, crec que hem de donar l'exemple que la nostra Administració també ho sigui.

En definitiva, espero que aquesta Moció sigui acceptada per la cambra. En definitiva, el que es demana és una perspectiva vers el futur i es demana, en definitiva, que comencem a llançar ponts per tal que en el futur Catalunya també sigui una nació capdavantera dintre de l'Europa unida que s'està formant.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Ha presentat esmena el Grup d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres som plenament conscients de la interrelació, la interdependència que hi ha entre l'economia catalana, l'economia espanyola i l'economia europea i, fins i tot, naturalment, amb l'economia avui en dia a nivell mundial. Però, pensem que això no

pot justificar, que no justifica en absolut –ans al contrari– que per part del Govern de Catalunya no s'hagi portat a terme, ja molt abans, una planificació adequada en relació a les necessitats que teníem per reforçar el nostre teixit especialment industrial –econòmic, però especialment industrial– i alhora perquè poguéssim estar en bones condicions de competitivitat, sobretot en el mercat únic europeu.

Tot això no es va fer en el seu moment, en moments en què això era possible, no es va posar l'accent –des del nostre punt de vista– a abordar aquestes necessitats per al futur, de formació, d'infraestructures, de preparació, de capacitat tecnològica, tot això no s'ha fet i ara continua sent absolutament imprescindible que això ho tirem endavant. Per això a nosaltres ens sembla, en línia amb el que Iniciativa per Catalunya ha defensat, que és absolutament oportuna aquesta Moció que presenta el Grup Socialista, que demana endegar aquest Pla estratègic per augmentar la competitivitat i la implantació d'activitats econòmiques, molt especialment les de tipus endogen, les pròpies.

És cert que possiblement nosaltres hauríem modificat –i podríem fer-ho per la via d'esmenes, òbviament– alguns aspectes del redactat, potser per fer-lo més concret. De tota manera, nosaltres pensem que aquesta redacció té com a mínim l'avantatge que pot ser –esperem que ho sigui– més assumible per al Grup de la majoria.

Començant pel primer punt, la definició de la situació de Catalunya dins de la futura evolució de l'Europa unida, ens sembla que és imprescindible. Pensem que aquí, segurament, es podia –hi insisteixo– haver millorat o complementat aquest redactat. No ho hem volgut fer perquè no hem pensat que la nostra tasca fos fer una moció paral·lela o fer la nostra moció. Aquesta Moció, en el que diu, ens sembla acceptable i, per tant, aquest punt nosaltres el votarem, com els altres, favorablement.

En el segon punt sí que pensem que era absolutament imprescindible una esmena, i per això l'hem fet, i pensem que és absolutament imprescindible una esmena perquè, si un dels elements clau, fonamentals –des del nostre punt de vista– per a millorar la nostra competitivitat és la formació a tots els nivells –a tots els nivells–, i això ho hem demanat i ho hem reclamat des de tots els àmbits, també a les nostres interpellacions en relació amb l'ensenyament, en relació amb el treball, en tots els àmbits, pensem que aquesta és una mancança important que cal modificar substancialment i que, en conseqüència, aquest disseny global de tot l'aspecte de la formació del capital humà que demana el punt segon de la Moció és totalment assumible. Però cal dir, força, que s'hi hauran d'esmerçar les dotacions pressupostàries corresponents. Això pensem que cal dir-ho, perquè ens hem trobat, en la reforma educativa, amb el greu problema del finançament insuficient, que, en molts aspectes, està retardant i està, fins i tot, posant en perill elements essencials de la reforma.

Per tant, aquí sí que ens semblava que era absolutament imprescindible fer aquesta referència. El pla pot estar molt bé, és absolutament necessari i imprescindible fer-lo i tirar-

lo endavant, però per a això calen –i cal també que ho digui la Moció– els recursos econòmics corresponents.

És evident que estem absolutament d'acord amb el foment dels canals de distribució i contractació propis. També amb el disseny d'una política específica per a Catalunya per augmentar la nostra capacitat innovadora i d'R+D endògena. Se'ns pot dir que això ja s'està fent, però nosaltres pensem que el que s'està fent no és fruit del disseny d'una política específica i, per tant, cal a més a més d'«intensificar» –com acostuma a dir el Grup de la majoria– les actuacions en aquest àmbit, cal també establir clarament un disseny d'aquesta política, com també ens sembla perfectament, no solament acceptable, sinó imprescindible el que marca el punt cinquè quant a la necessitat d'agilitar la tramitació administrativa per a la implantació d'empreses a Catalunya –que vull dir de passada que no únicament s'hauria de fer en aquest àmbit sinó també en molts altres àmbits.

Per tot això nosaltres, naturalment, demanem que s'accepti la nostra esmena i, en qualsevol cas, votarem favorablement tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per manifestar que des de la nostra –si es vol admetre així– autoritat parlamentària, que implica l'anunci del nostre vot afirmatiu, i tenint per present també los més recents esdeveniments industrials que han passat a Catalunya, nos permetem una crítica o, si es vol millor, una aportació constructiva en relació amb la forma i no amb el fons de la Moció. I, en est sentit, manifestar que –a part del primer punt que, dins de la seua amplitud, és prou concret– los punts 2, 3, 4 i 5 nos semblen tan importants com, a la vegada, si em permeten l'expressió, tímids. Perquè ja sé que l'important és lo que assenyala l'inici de la Moció, és a dir, la constitució o l'inici d'un pla estratègic. Però, en tot cas, nosaltres hauríem preferit que, a més del disseny –que ja és important–, s'hagués contemplat lo disseny i l'aplicació global de tot un aspecte de la formació de capital humà.

I el tercer punt, a més del foment dels canals de distribució, l'aplicació..., és a dir, lo foment, l'aplicació i la consolidació d'estos canals. El quart punt, a més del disseny, també, l'aplicació, i el cinquè punt, evidentment, lo disseny i l'aplicació d'una política per agilitar la tramitació.

Probablement se tracta, en estes aportacions nostres, de conceptes més contundents; probablement pot pensar, l'il·lustre diputat, que hauríem pogut utilitzar la via de l'esmena per intentar modificar est fet; lo que diuen los lletrats, no?, una causa sobrevinguda a partir de quan nos hem fixat en això. En tot cas, és un posicionament, est el nostre, que sense desnaturalitzar ni intentar desnaturalitzar la Moció, ha intentat ser, en tot cas, un posicionament constructiu a partir, sobretot, de l'anunci del suport del Grup Popular.

I ja per últim dir al senyor Piella que nos semblaria raonable acceptar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya per la concreció que implica aquesta en parlar de les dotacions pressupostàries corresponents.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Ara pot fixar posició el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, per dir que la Moció que ha presentat el diputat socialista ens sembla que és el reclam de la planificació a mitjà, curt i llarg termini del relançament de les iniciatives econòmiques endògenes a Catalunya. El primer punt ens sembla que fa una definició del problema; en el segon i tercer fa una anàlisi de com potenciar el capital humà, i en el quart i cinquè fa propostes concretes a fi i a efecte d'agilitar sobretot l'administració per a l'aterratge de noves empreses a Catalunya, en sòl català.

Ens sembla també que l'esmena d'Iniciativa per Catalunya concreta, doncs, complementa la Moció pel que fa a la dotació pressupostària del projecte i, per tant, aquest diputat, en allò que representa el Grup Mixt, donarà el seu vot afirmatiu a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Puigcercós.

(Remor de veus.)

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, el dia que el diputat Pere Jordi Piella posava en pràctica aquesta interpellació era el dia que ens vam trobar als mitjans de comunicació la desagradable notícia de la crisi SEAT-Volkswagen, i aquell dia vàrem tenir la constatació, oral i més tard en els diaris de sessions per escrit, que el conseller d'Indústria ens feia saber un fet que tots sabíem, però que potser no volíem saber o volíem obviar: el deute que acumularà SEAT-Volkswagen enguany serà de 100.000 milions de pessetes i el pressupost del Departament d'Indústria és de 17.000 milions de pessetes.

Aquest fet, quan es comenta a nivell de sindicats, a nivell comarcal o es comenta, en definitiva, amb la ciutadania copsa i sobta i realment és potser el més indicatiu de quina és la situació financera i de quina és la capacitat del nostre Govern per fer front a la crisi. Aquest és potser el primer aspecte que caldria destacar quan va ser la resposta del conseller. Aquesta resposta, entre altres actituds que ha tingut el nostre Govern, i, en definitiva, la negació sistemàtica en nom d'un fals proteccionisme de donar suport, moltes vegades, de forma concisa, clara, però amb visió estratègica i de futur, a la indústria endògena ha provocat, en definitiva, una situació que no és d'ara, sinó que a poc a poc ha anat cap endarrere.

El segon aspecte potser a destacar és aquesta excessiva lleialtat comunitària que no només el Govern de la Generalitat, sinó també el Govern de l'Estat ha tingut vers les lleis de competència. L'eix francès-alemany darrerament ha estat invertint directament diner públic en capacitat de recerca i

desenvolupament en subvencions a fons perdut a les indústries que ells consideren estratègiques del seu país. A hores d'ara, després d'un debat monogràfic d'indústria, després d'una compareixença del conseller d'Indústria a la comissió dues vegades, després de diferents interpellacions en aquesta cambra, a hores d'ara no sabem quins són els sectors estratègics de la indústria catalana, quins són aquells sectors que caldria cuidar i caldria invertir-hi, fos a fons perdut, fos en diferents vies..., o de formació, com s'ha indicat aquí. A hores d'ara no les sabem, ni sabem —com es deia ara fa un moment— la viabilitat en prospectiva, quina serà la situació dels sectors i subsectors de la indústria catalana al llindar de l'any 2010. Una de les institucions insígnia del Govern de la Generalitat, l'Institut d'Estudis Mediterranis, va fer un estudi de prospectiva molt acurat, molt interessant; estem segurs que en el pròxim debat de pressupostos podrem discutir les funcions de l'Institut d'Estudis Mediterranis. Però el que queda clar i el que cal qüestionar és realment si en aquest llibre, després de repassar-lo, realment es feia menció a la realitat industrial, a la realitat econòmica real de la Catalunya l'any 2010. I això és una mica el que es plantejava aquí: on serem industrialment? Quina capacitat d'incidència real tindrem? Serem, en definitiva, un titella —i perdoneu-me l'expressió— en mans d'aquest eix del nord, constituït per la República Federal Alemanya, francesos i, en part també, en aquest cas també entraria el nord d'Itàlia?

Quan es parla dels motors d'Europa, realment tenim la sensació —ja s'ha dit darrerament— que parlem de tres motors i una dinamo; una dinamo amb força humana i que cada cop veiem més com es terciaritzava i com es va buscant el suport —com va dir Serra Ramoneda, de manera profètica—, es va al suport al sector serveis, i concretament, també, a hostaleria i construcció.

Era una paradoxa en els darrers anys quan vèiem que la inversió estrangera augmentava i quan vèiem que la petita i mitjana empresa catalana —allò que podem qualificar estrictament d'endogen—, el teixit industrial català, a poc a poc s'anava venent i anava defugint la responsabilitat. Era normal la situació, com ara, tant pels tipus d'interès, sobrevaloració de la pesseta i perquè les dificultats a l'hora d'exigir formació i competitivitat eren altes. Avui dia, quan es demana aquest pla estratègic per part del Grup Socialista, nosaltres no podem menys que donar-li suport. La indústria endògena en aquests moments està en greus dificultats; la inversió estrangera s'ha aturat; ans al contrari, hem descobert que aquella paradoxa que es donava que la nostra petita i mitjana empresa venia a l'estranger, venia al capital estranger, cada cop ha estat més per comprar una quota de mercat.

Era difícil en aquell moment dir sí o no, negar-se a la inversió estrangera; evidentment que no ens hi podem negar: benvinguda sigui. Però la constatable i en aquest cas desgraciada realitat és que moltes vegades aquella compra ha esdevingut quota de mercat. Perquè, en definitiva, el cas SEAT-Volkswagen, a banda dels 100.000 milions, a banda de les pèrdues, a banda de la manca de competitivitat possi-

ble i natural en el procés de crisi en què ens trobem imbuïts, la crisi SEAT-Volkswagen és, en definitiva, la compra de la quota de mercat per part de la Volkswagen; la negació a una competència i a una realitat; les exportacions de SEAT, malgrat tot, no anaven per mal camí. És, en definitiva, el problema que ens toca jugar als països que hem entrat tard al mercat comú i que hi hem entrat malament.

Paral·lelament a l'eurooptimisme que s'estava desprenent aquests darrers anys, la inversió estrangera i la compra de quota de mercat al nostre país era incessant. I avui potser sí que amb aquesta interpel·lació i amb aquest debat que hem tingut, potser sí que ens haurem de començar a qüestionar que potser sí que el mot «proteccionisme» té un to despectiu, i que l'ha tingut darrerament, en els darrers anys, però sí que ens haurem de qüestionar que o donem suport a la indústria endògena, o donem suport als nostres sectors estratègics, i primer de tot caldrà saber quins definim com a sectors estratègics i on volem anar, o realment potser sí que serem un país terciari i en el sentit més despectiu de la paraula.

Cadenes de muntatge, construcció i hostaleria: aquest pot ser un negre futur per a l'economia catalana, i allò que dèiem, que es deia abans, en una interpel·lació d'abans, els sectors productius. No hi ha secrets, bàsicament —ho repeteixo—: crear i definir sectors estratègics; donar suport, fins i tot, fregant el límit de les lleis de competència de la Comunitat i, en segon lloc, la formació.

En aquest cas, acceptem l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, evidentment, benvinguda sigui la formació en aquest cas i, evidentment, tot allò que repercuteixi tant en formació professional com d'universitats a la recerca més desenvolupament, és vital per desenvolupar la indústria endògena.

I, finalment, dir també un altre fet: també s'ha dit que la solució —i és veritat— és garantir les nostres exportacions, però sobretot també la nostra inversió estrangera. Compte amb aquesta inversió estrangera, perquè quan sapiguem i realment tinguem el contingut de la inversió estrangera de la indústria catalana a l'estranger —valgui la redundància—..., no és precisament positiva. Hi ha hagut errades importants; hi ha hagut crisis a les nostres petites i mitjanes empreses degudes a la implantació d'empreses catalanes a l'estranger, perquè realment la cosa no ha acabat de reeixir; compte amb aquest tema perquè, malgrat que és necessari, a vegades no ho fem amb tota la precisió ni el suport institucional que hauria de tenir. Per tant, res més, donar suport a aquesta Moció i també acceptar, evidentment, l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, a la seva dreta...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Curto per què demana la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, per a un punt d'informació que segur que a esta presidència no li

haurà passat desapercebut: és que en els dos punts últims, i a l'hora de posicionar-se los diferents grups parlamentaris, la presidència haurà observat que ha donat la paraula al Grup Mixt, però després que algun grup s'hagi posicionat, i, probablement, lo adequat hagués estat que sigui primer el Grup Mixt en ordre a la seva representació. Segur que se n'ha donat compte la presidència, però, en tot cas...

El Sr. PRESIDENT: Efectivament, ha estat així, però és que només s'ha adonat de la presència del diputat del Grup Mixt quan li ha donat la paraula; abans, no ho podia fer. L'ordre continua sent el mateix, de menor a major.

(Remor de veus.)

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Glòria Pallé.

La Sra. PALLÉ: Senyor president, senyores i senyors diputats, crec que és necessari, abans de posicionar-nos davant d'aquesta Moció, fer una breu introducció de quines han estat i quines són les característiques de l'estructura empresarial de la indústria de Catalunya.

Es va dir, quan es va presentar la interpel·lació, però crec que és important recordar-ho, que Catalunya, com vostès saben, doncs, és un país amb una forta tradició industrial. Va ser al segle XIX la punta de llança de la industrialització a Espanya en el sector tèxtil i després en el sector metal·lúrgic.

El senyor conseller, en resposta a la seva interpel·lació, va parlar d'un fet important que condiciona avui la competitivitat de la nostra indústria, i és que els factors que marquen la competitivitat, certament, s'han anat desplaçant. Si en un principi varen ser les matèries primeres, després el que podríem anomenar fonts d'energia, després la disponibilitat de mà d'obra, avui —i jo crec que sortosament per a Catalunya— és la preparació de la gent, la formació.

Catalunya, a diferència d'altres comunitats de l'Estat espanyol, té dificultats enormes en primeres matèries i en *inputs* energètics, i aquesta mancança de matèries primeres i d'*inputs* energètics ha condicionat —jo diria— el tipus d'indústria que tenim i, el que potser és més important, l'orientació productiva de les nostres indústries, de les nostres empreses. Han anat cap a indústries transformadores, que ha significat un tipus d'empreses i un teixit industrial de petita i mitjana empresa. A això també hi ha ajudat el marc institucional que hi havia al segle XIX, amb el proteccionisme, que va condicionar i va ajudar també que la referència del mercat de les nostres empreses i de la nostra indústria fos el mercat interior, fos el mercat de l'Estat espanyol.

Per tant, una mica ho dic perquè l'explicació del teixit industrial i del teixit empresarial que tenim ens ve d'aquesta manera. Per tant, les seves preocupacions presentant aquesta Moció i fent referència al tema endogen, doncs, jo crec que és important, perquè el nucli essencial de la nostra empresa i de la nostra indústria és bàsicament la petita i mitjana empresa. Però també, per a la seva tranquil·litat i seguint la meua explicació, els diré que des del principi, des que Convergència i Unió governa a la Generalitat de Catalunya, sempre hem estat uns defensors de la petita i de la mitjana empresa.

Tota aquesta introducció em permet explicar..., m'ha permès de forma molt breu explicar quines són les característiques i els trets essencials de les nostres empreses i de les nostres indústries, i sobretot em permet fer un comentari. Si vàrem tenir en un moment de la història deficiències importants en matèries primeres i en *inputs* energètics, si vàrem ser-ne capaços en un moment en què altres comunitats i altres països arreu d'Europa no van poder-ho fer, va ser, precisament, per la qualitat, per l'esperit empresarial de la nostra gent.

Catalunya ha estat i és hegemònica dintre de l'economia espanyola, i això ha estat possible per la gent del nostre país, gent que ha estat capaç, amb la seva capacitat d'iniciativa, amb el seu esperit empresarial i el que és possiblement més important —el que és possiblement més important—, la virtut que sempre ha fet del treball.

Faig aquest comentari arran d'una intervenció que va fer l'illustre diputat senyor Piella en la interpellació, en què parlava que era necessari desterrar vicis, que era necessari que des del Govern de la Generalitat es fes una pedagogia envers la cultura del treball, envers aquestes qualitats. Amb tota sinceritat, crec que sempre és necessari, des de qualsevol Govern i des del nostre també, continuar en aquesta línia, però també crec, vull matisar que no és exclusivament ni precisament un problema del nostre país —i aquesta història que jo els he fet palesa, crec que n'és una veritable mostra. Si, senyor Piella, algú o alguns han de tenir clar que han de fer pedagogia de la cultura del treball, és el Govern Socialista des del Govern de Madrid, perquè durant aquests anys de Govern, durant aquests onze anys de Govern, si alguna cosa s'ha fet ha estat —i ho sento molt, però, crec, els ho dic amb tota cordialitat, però també amb tota la fermesa— la cultura del subsidi, amb tots els problemes que això avui provoca, amb una desmotivació immensa de la nostra societat.

Illustre senyor Piella, també en la seva interpellació vostè proposava vigoritzar el teixit econòmic català amb una política econòmica activa per part del Govern de la Generalitat. Certament, jo crec que tots hi estem d'acord, que és un objectiu de tots i que el Govern de la Generalitat, des del primer dia que governa, ho intenta, ho treballa i jo crec amb sinceritat que en molts aspectes, doncs, ho assoleix.

Però vostè també sap tan bé com jo que una acció de govern que pretengui col·laborar en la conformació d'un teixit industrial competitiu ha de ser capaç de crear un marc, ha de ser capaç de crear un entorn que doni avantatges competitius a les nostres empreses, i una política d'aquestes característiques, bàsicament, s'ha de centrar en el que podríem anomenar dos factors, els factors macroeconòmics i els factors estructurals.

Els factors macroeconòmics, el repartiment competencial establert en la normativa espanyola atribueix els factors que determinen el marc macroeconòmic a l'Administració de l'Estat, és a dir: cotització de la pesseta, tipus d'interès, imposició a les empreses, contractació laboral, etcètera. Per tant, illustre senyor diputat Piella, espero i desitjo que vostè i el seu Grup Parlamentari encoratgin els seus companys de

Madrid, ja que no ho han fet durant tots aquests anys, a prendre mesures en aquesta línia, perquè, amb tota sinceritat, malauradament, els elements fiscals, els elements monetaris i els elements laborals són, avui en dia..., o sumen avui en dia les grans dificultats que té el nostre Estat espanyol i que té Catalunya per tirar endavant no només la millora competitiva de la nostra indústria, sinó el que és encara més important: la supervivència de moltes de les nostres petites i mitjanes empreses.

Als segons factors a què feia referència abans, el que són els factors estructurals, són aquells —la mateixa paraula ho diu—, aquells que es refereixen a l'estructura econòmica i social, que són no resultats d'un dia, sinó que són resultats d'una prolongada inversió, d'una prolongada tasca d'inversió.

La Generalitat de Catalunya treballa en aquesta línia des del principi, i l'exemple d'aquest plantejament és aquest Pla de foment, que m'imagino que vostès tenen a la seva disposició, el Pla de foment de la competitivitat de la indústria catalana per al quadrienni del 93 al 96.

Per tant —i ara sí que em posicionaré— el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra de la Moció presentada per l'illustre senyor Piella, i ho farà no perquè hi estiguem en desacord; compartim amb ells aquesta preocupació, però aquest Pla estratègic que plantegen i que després els altres grups polítics han recolzat, està contemplat, totes aquestes actuacions que vostès demanen estan contemplades en aquest Pla de foment de la competitivitat. Per tant, el que vostès demanaven, un disseny de política, escolti, el disseny de política per a aquests quatre anys està aquí contemplat i parla de tots els punts a què vostès han fet referència i el que és més important, de molts punts que no han fet referència i que són vitals per al desenvolupament industrial del nostre país i per al desenvolupament de les empreses endògenes.

Recordaran que aquest Pla va sortir arran del debat de política industrial de l'octubre el 92, amb l'aprovació d'una resolució, i el conseller d'indústria, arran d'això, va proposar aquest Pla. Mirin, jo, no obstant això, em congratulo enormement que l'illustre senyor Piella, en representació del seu Grup Parlamentari, hagi plantejat aquesta Moció; me'n congratulo enormement i els meus companys d'escó també, i el Grup Parlamentari també, perquè em sembla que és important, doncs, que tots plegats, que tota la cambra tingui la preocupació i el desig que la política industrial del nostre país sigui correcta, que es doni suport a tots els nivells, però hi ha una cosa que ens ha d'esperonar: si en alguna cosa i en totes les intervencions hem estat d'acord és que un dels elements decisius, no l'únic, però un dels elements decisius és la formació de la nostra gent. Jo crec que amb l'esperit que té el poble català des del principi, aquest esperit creador, aquest esperit innovador, i amb els programes que estan fent i amb la col·laboració entre universitats, empreses i Govern, estic convençuda que en el repte d'aquesta nova Europa, Catalunya serà el que tots volem, un motor d'Europa. Aquest és el gran repte i estic convençuda que tindrem un futur important.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Pallé. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Piella, durant cinc minuts.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. He de dir que el Grup Socialista acceptarà l'esmena presentada per Iniciativa per Catalunya. En el fons és una millora i en el fons també es complementa la Moció, i també, en certa manera, els he de felicitar perquè veig que una part de la cambra pensa en la prospectiva —és a dir, mirar endavant— i una part de la cambra pensa només en la perspectiva —mirant enrere. Jo crec que el xotis *Madrid, Madrid, Madrid*, crec que l'hauríem de canviar per una cançó que digués Volksburg, Dublin, Londres, París, etcètera.

I després també hem de ser conscients, en aquest tema, que és curiós que en els moments en què Catalunya té un autogovern, crec que, dintre de la seva història, important, si no s'actua ràpidament amb algun pla estratègic, buscant la més gran competitivitat del nostre país, ens podem trobar que esdevinguem una sucursal. En el fons, per dir-li que celebrem aquesta millora, crec que és important aquesta visió de prospectiva que té tota la cambra, excepte la majoria que, en definitiva, continua pensant en la perspectiva de Madrid, Madrid, Madrid.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella.

Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció, es volen posar drets?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran, presentada pel diputat senyor Pérez de Tudela. Té la paraula per presentar-la. (*Remor de veus.*)

Silenci!

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, senyores i senyors diputats, a l'hora de presentar aquesta Moció subsegüent a la interpellació formulada en el plenari anterior, considero necessari de plantejar-me i de plantejar-los alguns interrogants i asseverar, com deia el conseller senyor Comas amb motiu de la interpellació, la conveniència de parlar amb amplitud en aquest Parlament del Pla integral de la gent gran, i ja els anuncio la presentació de noves iniciatives parlamentàries per possibilitar el debat.

Per altra banda, cal tenir en compte que el mateix Pla, donat que és una qüestió de política social de primer ordre, explicita que hauria de ser objecte de debat polític en el Parlament, i com sigui que ni el Govern ni el Grup de la majoria que li dona suport ho han plantejat, ho farem nosaltres.

Sí, senyores i senyors diputats, és un tema que considerem important, un tema que entenem que s'ha de debatre i en què tenim la voluntat de col·laborar per buscar solucions polítiques i pràctiques; perquè aquest sector de la població de Catalunya, cada dia més ampli i en el qual viuen amb més gravetat les situacions de mancances i marginació, les persones en general i les d'edat avançada en particular es mereixen i necessiten per part del conjunt de la societat, i en especial de l'Administració, que és qui més ha de vetllar pels seus drets i perquè vegin cobertes les seves necessitats bàsiques, les experimentades, i ajudar-los a mantenir els valors personals que els fan sentir dignes i útils.

En aquest sentit, els parlaments europeu, de l'Estat espanyol i el de Catalunya han desenvolupat iniciatives legislatives que tendeixen a fer realitat aquest respecte que anunciàvem, i n'és una mostra la Llei de serveis socials 26/1985, d'aquest Parlament.

En el que representa el desenvolupament i l'aplicació de la Llei, s'han endegat iniciatives com ho són el Decret 39/1988, el Pla integral de la gent gran i els programes quadriennals PAS. Tot plegat, una sèrie de mesures que, com diu la Llei, tendeixen a minimitzar la problemàtica de les persones que, per les seves circumstàncies de la vida, pateixen un més alt nivell de dificultats que els és més difícil de mantenir una vida digna.

Ara ens trobem en la circumstància de la promulgació, a instància de la Conselleria de Benestar Social, del Decret 195/93, que conculca uns drets dels ciutadans, d'aquells ciutadans més desfavorits i que entra en flagrant contradicció amb la filosofia que impregna tant la Llei 39/1988 com el Pla integral de la gent gran. Tot i que com ho reflecteix la premsa d'ahir, la Conselleria ha rectificat i dictarà una ordre de desplegament del Decret de referència en què, tot i que no s'hi recullen totes les garanties dels usuaris que nosaltres considerem, s'avança positivament en aquest aspecte i, consegüentment, avala la postura de rebuig formulada pel Grup Socialista contra el redactat inicial del Decret.

Ordre de desplegament en què s'explicita la necessitat d'incapacitació judicial, que els centres atenguin la totalitat de les despeses, més enllà de les normals de l'atenció residencial, que es doni el cas de renúncia dels responsables legals de dedicar la quantitat retinguda en l'atenció directa a l'usuari, que quan es donin aquests supòsits, el centre ho posarà en coneixement del servei competent, qui, en aplicació de les disposicions generals que regulen el procediment administratiu, iniciarà expedient d'ofici sobre el qual hi haurà tràmit d'al·legacions, i, previ informe tècnic, resoldrà el director general de l'ICASS.

És evident, doncs, que aquesta rectificació sobre el redactat inicial del Decret canvia substancialment la situació, però, malgrat tot, no hi podem estar plenament d'acord, per-

què no es resolien les situacions d'abús que es donen o es poden donar fora de l'àmbit de la incapacitat. No tracta el tema amb tota la profunditat que es mereix i entenem que aquestes cauteles, en qualsevol cas, haurien d'haver estat reflectides directament en el Decret, més que com ara, a títol de rectificació, en una ordre de desplaçament.

Per altra banda, hi ha una altra modificació del Decret 39/88, de la qual no s'ha fet esment, no es rectifica i que suposa un canvi substancial sobre la situació de dret que tenen en serveis socials els ciutadans de Catalunya. Em refereixo, en concret, a la desaparició en el nou Decret, en l'article 12, apartat 2, de la paraula «residencials», que suposa una ampliació de l'àmbit per demanar aportació econòmica de l'usuari i, en conseqüència, pretendre que en alguns casos es paguin dues vegades per un mateix servei, i nosaltres entenem que hi ha uns mínims a concretar que haurien d'estar clarament coberts pels serveis públics, per a tots els ciutadans.

Vista la problemàtica existent en alguns casos de persones internes en residències públiques o concertades pel que fa a la preservació dels drets i interessos dels ciutadans i els de la institució que els dona acollida amb cabals públics; vist que la modificació del Decret 39/88, amb l'aprovació del Decret 195/93, amb la pretensió de pal·liar i regular aquesta problemàtica, no s'ajusta a les necessitats reals, que contradiu els plantejaments de la Llei 26/85, de serveis socials i el Pla integral de la gent gran, en la seva filosofia de promoure la prevenció i eliminació de les causes que mouen a la marginació, a més de la voluntat de cobrir les necessitats bàsiques i les experimentades pels avis, que són tant o més importants que les bàsiques; vist que el Decret 195/93 no respecta la prioritat normativa, que es crea inseguretat jurídica i provoca arbitri administratiu, a més de conculcar la Constitució espanyola i el Codi civil; vist que si els neguem als avis els mínims d'autonomia que representa disposar d'aquests cabals, encara que minsos, els estem negant en bona part la possibilitat de mantenir un mínim nivell d'autonomia personal; vist que si, com proposa el Decret, els desproveïm d'aquests cabals mínims, en alguns casos podem propiciar una major marginació i abandó, senyores i senyors diputats, els demano, els recomano que no facin una lectura simple d'aquesta qüestió, com a matèria de confrontació política, que es tracta de no acceptar perquè és la postura de l'oposició, no, senyores i senyors diputats, que no és això. Estem tractant un tema concret, que pot afectar molt negativament la vida de cada dia d'un col·lectiu d'avis que ja prou mancats es troben de tot, fins i tot d'una qüestió fonamental i elemental com és l'afecte personal.

Perquè de ben segur que hi deu haver casos que ho requereixen, es fa necessari actuar, però entenem que s'hauria de fer d'una altra manera. I és per aquest motiu que amb aquesta voluntat de diàleg, d'entesa, de trobar la millor solució als problemes que tenim plantejats, és per aquest motiu que els demanem, en nom del Grup Socialista, que votin favorablement aquesta Moció, que si l'han llegida detingudament el que pretén és, precautòriament, garantir els drets de què avui gaudeixen els nostres avis, estudiar la situació

en profunditat, debatre obertament la problemàtica plantejada en cercar les millors solucions possibles, conèixer la intencionalitat del Govern en temes concrets d'atenció a la gent gran, per establir la prioritització especialment necessària quan els recursos són escassos, i convençuts, convençut jo mateix, potser per innocència, però al cap i a la fi innocència que no voldré perdre mai, que hauran escoltat amb atenció i interès el que els he exposat, per la defensa dels drets d'aquestes persones, els insisteixo en la conveniència d'obrir aquesta porta de diàleg amb el vot favorable per a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela.

Hi ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, si m'ho permet, jo voldria defensar l'esmena i aprofitar per fer posicionament al mateix temps.

L'esmena del Grup d'Iniciativa, en aquest cas, és segurament un dels casos que té políticament més rellevància per a nosaltres presentar-la. Nosaltres donem suport al conjunt de la Moció presentada pel Grup Socialista. Hi donem suport perquè pensem que és oportuna i després explicaré per què pensem que és oportuna. El que passa és que hi trobem a faltar un punt essencial, un punt rellevant, un punt prioritari, en aquest cas, i és que es derogui el Decret 135/93, perquè aquest Decret té dos punts fonamentals. El Grup Socialista ha insistit i la intervenció del senyor Soto en l'anterior ple ho va posar de manifest, jo crec que molt encertadament, en un punt de discrepància que compartim, i és aquest apartat que introdueix el Decret, de no garantir la lliure garantia—valgui la redundància—de disposició del 20% de la pensió a les persones que ingressen en una residència. Aquest és un punt essencial i el compartim, però, al nostre parer, encara hi ha un punt més greu, molt més greu, en aquest Decret i que ja des d'ara els anuncio que nosaltres donarem la batalla amb totes les nostres possibilitats, que són limitades, però existeixen, en contra d'aquest apartat del Decret. Aquest apartat del Decret de què faig menció és el primer punt del Decret, que diu, simplement deixa caure una paraula essencial en el contingut del Decret. El decret a què fem referència, aquest inicial, que era el Decret 39/1988, contemplava una cosa amb la qual estàvem d'acord i la vam debatre en el seu moment, i era que els serveis i establiments residencials—insisteixo en la paraula «residencials»—d'iniciativa social, els públics i els concertats amb l'ICASS, podran percebre en contraprestació als serveis que facin una part dels ingressos econòmics dels usuaris. En definitiva, que es podrien pagar, o sigui, s'hauria de pagar una part del cost de la residència. Però deia «serveis residencials».

En aquest moment ens trobem amb un decret que modifica substancialment el contingut d'aquest Decret. És una pa-

raula d'una enorme importància. El contingut de l'actual Decret diu: «Els serveis i els establiments d'iniciatives socials» —ha caigut la paraula «residencials»—, «els públics i els concertats amb l'ICASS, podran percebre en contraprestació als serveis que facin una part dels ingressos econòmics dels usuaris». O sigui, *de facto*, senyores i senyors diputats, *de facto*, estem dient que un servei social de la mena que sigui pot ser cobrat. Aquest és un terme d'una enorme gravetat —d'una enorme gravetat. Seguint aquest Decret és possible cobrar, per exemple, per fer un diagnòstic precoç a una persona que ho necessita, per rebre un servei d'orientació a l'atenció primària o per ingressar en una residència un cas d'un nano en un centre tutelar. Amb aquest Decret és possible això. És un canvi políticament qualitatiu, significatiu, que, a més a més, vostès ho fan d'una manera que se salten..., és a dir, passen per sobre —millor dit, perdó per la incorrecció—, passen per sobre de la Llei de serveis socials que estem discutint en aquest moment i on vostès incorporen això en el context de la Llei. A l'article 26, si no ho recordo malament, del projecte que estem debatent de descentralització dels serveis socials vostès contemplen aquesta mesura dintre de la Llei, i abans que aquesta Llei sigui discutida, abans que els grups parlamentaris hi puguem presentar esmenes ho colen, per entendre'ns, ho fan actuar directament, sense passar per control democràtic, ho fan passar via decret.

O sigui, no només fan aquesta mesura absolutament inadequada, sinó que a sobre ho fan via decret abans que es pugui discutir la Llei i que puguem debatre i ens hi puguem oposar, com farà en aquest cas el nostre Grup.

En aquest sentit, per tant, tot i acceptar —i és veritat, el que ha dit abans el company del Grup Socialista quan ha presentat la seva Moció— que la segona part del Decret, la que feia referència a la lliure garantia del 20% de la pensió, s'ha millorat amb l'Ordre que en aquests moments s'ha debatut i s'aprovarà en el Consell Executiu, tot i que això ha millorat, és clar, aquest Decret té una part essencial políticament molt important que resta igual. En aquest sentit, jo els demanaria al Grup Socialista que acceptés aquesta esmena, perquè crec que políticament és molt important.

Per altra banda, i ens referim als altres punts de la Moció, donar-hi suport; donar-hi suport perquè estem d'acord amb la necessitat d'analitzar i proposar mesures per corregir l'inadequat exercici de la tutela de les persones incapacitades; estem d'acord que aquesta proposta que ells fan que hi ha d'haver un control sobre la tutela dels avis, el conseller deia a l'anterior interpellació que estan molt preocupats i que per això han fet aquest Decret, pel mal ús que algunes famílies fan d'aquest 20% de la pensió, jo els diria, els demano al Grup de la majoria que li transmetin al senyor conseller, perquè no hi és, jo els diria que també haurien d'estar molt preocupats des del Govern del mal ús dels diners que fan alguns gerents residencials geriàtrics quan es queden, fora de la legalitat, diners de les llibretes dels avis i de les àvies.

Mirin, jo comentava fa un moment amb el diputat socialista... —ai!, ara he tingut un lapsus (*rialles*)—..., el seyor Riera,

comentava fa un moment, que ell té experiència de treball en el món de la banca, comentava una cosa que a mi m'havien expressat moltes vegades des del món intern de les residències, i és que sovint, a residències del nostre país, a avis, quan arriben allà, se'ls diu que per poder-hi residir han de posar la seva llibreta a nom de la residència. Això, que ha estat denunciat moltes vegades, des de les residències, en aquests moments el senyor Riera m'ho corroborava com a persona que havia treballat a la banca i que havia hagut de suportar, suposo que en unes condicions difícils, que un avi dolorosament hagués de posar la seva llibreta a nom de la residència per poder ser ingressat, en una residència. Òbviament, aquesta llibreta, automàticament, la passava a controlar el gerent de la residència i, per poder-ne disposar, dels diners, havia de demanar permís a l'esmentat gerent. (*Remor de veus.*) Com comprendran vostès, aquesta és una conculcació d'un dret de les persones totalment present, totalment important i que no podem permetre, des del Govern de la Generalitat, no es pot permetre que això es doni. En aquest sentit, trobem encertat aquest punt de la Moció i hi donarem suport.

I l'altre punt de la Moció, que també voldria remarcar-ne la importància i donar-hi suport, és que compartim la necessitat que el conseller explici clarament la planificació de la Generalitat amb relació als serveis d'atenció a la gent gran. Amb quins recursos pensa comptar, en quins terminis, per donar realment sortida a unes demandes socials existents molt importants i que pensem que avui per avui no estan resoltes.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara poden intervenir els grups que no hagin presentat esmenes. Pel Grup Mixt, el senyor Reguant té tres minuts.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. No els penso pas esgotar, només per dir que m'ha semblat que la Moció que intenta esmenar el Decret, la lletra i l'esperit del Decret és absolutament recolzable, perquè, d'alguna manera, marca dues sensibilitats distintes existents en la societat i també en aquest hemicicle. Aquella que veu la gent gran, és a dir, aquella gent que ha esgotat la seva capacitat de guany dins del mercat de treball com a gent que s'ha d'acollir necessàriament a la protecció o del Govern o de l'Estat, ho veu com a externalitat, com una cosa fora d'ells mateixos, o com una cosa pròpia. Entenc que la Moció fa aquesta assumpte de cosa pròpia, per això el diputat adscrit al Grup Mixt la votarà a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, suposa per a mi un motiu de profunda satisfacció, personal i política, dirigir-me a vostès per primera vegada des d'aquesta tribuna com a representant dels ciutadans de Catalunya al si del Grup Parlamentari Popular. El

tema amb què inicio la meua tasca parlamentària, relatiu als problemes de la gent gran, només fa que incrementar aquesta satisfacció, ja que aquest col·lectiu mereix una especialíssima i entranyable consideració i respecte per part de tots. El nostre Grup Parlamentari votarà a favor dels tres punts d'aquesta Moció, no per un afany de portar la contrària a les actuacions del Govern, sinó per salvaguardar amb la màxima atenció els drets dels avis.

Tot i que no tenim un afany, com hem comentat, d'oposició sistemàtica a l'acció del Govern, sí que manifestem la nostra ferma oposició pel que fa a la utilització partidista dels instruments de política social per obtenir la captivitat electoral de col·lectius especialment febles.

Pel que fa al punt primer, cal dir que el Decret 195/93, de 13 de juliol, que modifica el Decret 39/88, d'11 de febrer, regulador de la promoció al finançament i les prestacions econòmiques dels serveis socials, no fixa com ni qui determinarà deixar sense la garantia de lliure disposició els usuaris de serveis i establiments residencials, quan no puguin ocasionar altres despeses que les pròpies de la seva estada a l'establiment, és a dir, es priva els avis d'aquesta mínima autonomia operativa i del respecte a la pròpia identitat.

En la seva intervenció l'honorable conseller de Benestar Social va informar la cambra que l'entrada en vigor de l'esmentat Decret es va allargar per un termini de dos mesos per tal de poder-ne elaborar l'ordre que l'havia de completar; és a dir, el Decret pot tenir la vocació que només es pugui privar els avis d'aquesta mínima autonomia per incapacitació legal, però dir-ho, no ho diu.

L'ordre elaborada per la Conselleria i que desenvolupa l'esmentat Decret ve a acotar els supòsits en què els usuaris es considera que no poden ocasionar altres despeses, fixant-los en: primer, que la seva situació física o psíquica els impedeixi governar-se per si mateixos i hagin estat declarats en situació d'incapacitat per resolució judicial; dos, que l'establiment atengui la totalitat de les despeses d'atenció personal de l'usuari, a més a més de les normals d'atenció residencial, i tres, que els responsables legals de la persona incapacitada no es comprometin a dedicar a l'atenció directa de l'usuari la quantitat retinguda per a l'atenció personal d'aquest.

Per al Grup Parlamentari Popular, l'ordre que desenvolupa el Decret no evita totalment la possibilitat d'abusos; i mirin, només la possibilitat que hi hagi un sol avi que es vegi privat d'aquest dret en una situació d'absoluta indefensió fa que el nostre Grup Parlamentari voti a favor del punt 1 de la Moció avui a debat.

És evident que es necessiten un major nombre de residències per a gent gran, però el sistema de fer-les i de subvenir als costos de funcionament no passa per quedar-se el 20% de la pensió de lliure disposició, sinó més aviat per millorar la gestió.

Tots estem d'acord que les residències geriàtriques han de tenir alternatives, i de fet les tenen; però, evidentment, no es poden portar endavant amb polítiques disperses i poc

efectives, tenint en compte la relació eficàcia-cost, tot considerant com eficàcia la qualitat de vida dels nostres avis.

La situació d'indefensió en què es troben molts avis internats en residències geriàtriques i que han donat lloc a situacions de maltractaments esgarriuosos fa necessari extreure les mesures polítiques, administratives, jurídiques i socials per tal que no es puguin produir exercicis inadequats de les funcions tutelars en aquestes institucions, ni tampoc per part del conjunt de la societat.

El Consell d'Europa preveu que els moviments de joventut, associacions populars, els monitors i, especialment, les associacions de voluntaris seran un instrument bàsic i imprescindible en la societat de l'any 2000 per millorar la vida de la gent. S'ha de potenciar la figura de l'agent social gerontològic, que ofereix el seu temps i la seva capacitat desinteressada dins de moviments com el del voluntariat, com ens diu el Consell d'Europa. Així mateix, cal potenciar formes d'assistència alternatives a l'internament, com l'ajudant de la llar que permet a l'avi romandre a casa seva, els centres de dia, el desenvolupament de l'acolliment familiar de gent gran, els habitatges tutelats, els serveis d'alarma telefònica, etcètera, que permetrien l'estructuració d'uns serveis en els quals la qualitat de l'atenció domiciliària i el recolzament a les famílies que tenen cura dels seus avis fossin veritables alternatives a l'internament en una residència —ja acabo, senyor president.

I per tal de poder prendre les mesures adients en aquesta direcció, que ben segur que comptaran amb el suport de tots els grups de la cambra, és necessari no endarrerir la compareixença del conseller més enllà d'aquest període de sessions per tal que informi de les actuacions previstes pel Departament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, sobre el posicionament del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Moció que estem discutint, volia fer unes observacions prèvies. En primer lloc, que el to del text de la Moció ens sembla o és constatable que és molt més suau que el que va emprar el diputat interpellant. Som, el nostre Grup, dels que pensem que amb paraules gruixudes no s'afavoreix el treball de l'oposició respecte al Govern, sinó que més aviat pot arribar a ser contraproduent.

Per altra banda, també constatem que la interpellació no va fer estricta referència al títol anunciat, tot i que el Decret 195/93, el fet del Decret 195/93 compremem que n'hagi fet canviar l'orientació.

Dit això i respecte a la Moció, anuncio el vot favorable del meu Grup, ja que pensem que no cal posar en perill els diners de butxaca dels jubilats ingressats en residències per por que se n'aprofitin terceres persones. Les corrupteles en aquest camp creiem que sempre seran petites, no mereixen mesures com l'anunciada. En qualsevol cas, i si fem cas del

que va dir el conseller a la mateixa interpellació –i de fet l'ordre que va anunciar diu que serà molt restrictiva–, per tant, l'efecte del Decret, segons ell, ha de ser molt reduït. De totes maneres, si ha de fer un efecte tan reduït, pensem que no cal establir una normativa que, en el cas que fos mal aplicada, podria afectar negativament moltes persones.

Pensem que hi ha temes més importants a tractar i problemes a combatre abans d'arribar a controlar d'aquesta manera els diners de butxaca de les persones jubilades i sense mobilitat. En aquest sentit, pensem que la posició més adequada seria la de retirar el Decret 195/93, tot i que la Moció presentada pel Grup Socialista no ho demana. Per tant, nosaltres, tot i que votarem a favor, pensem que seria convenient d'acceptar l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

En conseqüència aquesta Moció, si s'aprova –cosa que no crec que s'aprovi en la seva totalitat–, no significaria forçosament la derogació del Decret, cosa que creiem que seria convenient. De totes maneres, com que el Grup proponent és qui té la darrera paraula sobre el text, nosaltres només podem anunciar el vot favorable i també –ja ho he dit– demanar la incorporació de l'esmena d'Iniciativa.

Respecte als punts 2 i 3, òbviament, també votarem a favor. Pensem que la confecció dels estudis que esmenta el punt 2 i la compareixença del conseller del punt tercer a la Comissió de Política Social facilitarà molt la feina de tots els grups i, el que és més important, pensem que donarà elements per construir una política social que realment serveixi per millorar la vida dels nostres ciutadans més desfavorits. I millor si tot això es fa amb el màxim possible d'informació i, per tant, amb el màxim possible d'arribar a graus de consens.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom del meu Grup sobre la Moció subsegüent a la interpellació sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran.

Encara que el tema de la interpellació –ho ha dit abans l'il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula–, doncs, era específicament el Pla integral de la gent gran, vam observar que en la substanciació de la interpellació i en el contingut de la Moció que ara estem debatent apareix de forma primordial el debat originat a partir de l'aparició del Decret 195/93, de 13 de juliol, pel qual es modifica el Decret 39/88, que fa referència a la regulació de la promoció, el finançament i les prestacions econòmiques dels serveis socials.

Aquest debat posà de manifest algunes preocupacions que el Grup Socialista tenia al respecte, dubtes i inquietuds que observo a través del que ha exposat el senyor Pérez de Tudela que han quedat bastant esvaïts, encara que amb alguns interrogants, probablement, que necessitaran un debat més pausat i més –jo penso– objectiu que tindrà lloc si apro-

vem aquesta Moció, com espero, en la Comissió de Política Social, i que penso que ha fet aproximar la comprensió del que podrien ser les raons que van portar a l'elaboració d'aquest Decret i, específicament, quan s'ha conegut, quan s'ha donat a conèixer a través dels mitjans de comunicació i a través, doncs, dels esborranys a què ha tingut accés, en aquest cas, aquest diputat que els parla sobre el contingut de l'ordre que desenvolupava aquest Decret.

Això per a nosaltres ens sembla importantíssim pel fet que clarifica notablement aquesta qüestió més enllà del que –penso– raonablement preocupa el Grup Socialista, i específicament els temors que més enllà també ha presentat i ha exposat la representant del Grup d'Iniciativa.

I és que, efectivament, estem davant d'un greu problema jurídic, però sobretot ètic, que afecta un sector de persones incapacitades. Creiem que avançar en aquest sentit és important, i el Decret i l'ordre que el desenvolupa –penso– ho fan definitivament. Una ordre que, com deia el conseller, donava la cohesió a tota la normativa que es volia desenvolupar sobre aquesta problemàtica, i penso, pensem nosaltres que ajuda en aquest sentit a avançar el que poden ser la defensa de drets o el que poden ser la lluita contra determinats abusos o discriminacions que es donen a determinades persones incapacitades que es troben ingressades en centres o equipaments residencials.

Així és que no entraré a valorar més aquest aspecte referent al Decret. Nosaltres donem ple suport a la filosofia i als objectius que l'inspiren i, en aquest sentit, anuncio que votarem en contra del primer punt de la Moció del Grup Socialista. Però, en canvi, donarem suport al segon punt pel que pot suposar d'informació i debat entre els grups sobre els aspectes de què es fa menció i que, com va assenyalar el conseller Comas en el debat, quan es va substanciar la interpellació, i a nosaltres, com a Grup Parlamentari, ens preocupen intensament: els problemes derivats d'un inadequat exercici de la tutela de les persones incapacitades en el marc dels equipaments residencials, el coneixement sobre els possibles abusos que sobre aquest sector de població s'hagin donat i que el Departament de Benestar Social hagi detectat.

També donarem suport a l'apartat c del punt 2 de la Moció, amb l'objectiu d'aconseguir un més gran consens polític sobre aquest tema, tot i que admetem nosaltres, des de Convergència i Unió, que el problema de suspendre o no la clàusula de la lliure disposició a persones incapacitades no és tant un problema d'ordre econòmic, com s'assenyala en el text de la Moció, com un problema de principis o un problema ètic, a més de jurídic.

Finalment, donarem suport al tercer punt de la Moció perquè entenem que és, probablement, el més important. De fet, era el contingut del qual se'n derivava el títol de la interpellació i de la Moció, que era el Pla integral de la gent gran. I entenem que després de sentir la intervenció del conseller, quan feia referència a la seva compareixença a la Comissió de Política Social, pensem que és interessant que aquesta proposta es faci i es porti a efecte, perquè aquesta informació es pugui ampliar i conèixer més de prop com es

troba el desenvolupament d'aquest Pla integral de la gent gran; un pla que ja té dos anys, una mica més de dos anys de vida, que ha estat pioner en tot Europa en el desenvolupament de polítiques integrals per donar resposta a la greu problemàtica, des de tots els ordres, que té plantejada la gent gran, i que va portar en el seu moment —i vull recordar-ho aquí— diferents iniciatives que, en aquesta cambra, des de diversos grups parlamentaris, però sempre comptant amb un consens ampli, la majoria de les vegades amb la unanimitat de la cambra, que expressava el seu suport i el seu impuls.

El Grup Socialista explicita la seva preocupació sobre els equipaments i recursos institucionals. Crec que també és interessant que puguem ampliar aquesta informació sobre les dificultats, per exemple, de l'atenció domiciliària, tal com va expressar, doncs, el conseller. I ens sembla, des del nostre Grup Parlamentari, que també hauríem de conèixer més profundament sobre aquells aspectes i projectes que fan referència a altres qüestions de la gent gran: la seva promoció, la participació en la societat, l'exercici dels drets de la gent gran. Ara que de fet, doncs, el Departament està preparant el que pot ser un marc legislatiu que faci referència a la defensa dels drets de les persones grans, ens sembla que és un bon moment, és un moment oportú perquè la Comissió de Política Social pugui aprofundir aquests aspectes.

Som a l'Any Europeu de la Gent Gran; és bo que el nostre país doni prioritat d'acció a resoldre els problemes de la gent des d'una visió integral; és un sector de la nostra societat que necessita la nostra atenció i cura —i els que són incapacitats, encara més— de forma prioritària. Estem convençuts, des del nostre Grup Parlamentari, que un cop més el debat ens enriquirà i amb l'oferta de diàleg de què ens parlava i ens oferia, doncs, el senyor Pérez de Tudela i que sempre hem compartit, estem convençuts que ens farà avançar plegats en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. I ara, per pronunciar-se sobre l'esmena, té la paraula el proponent de la Moció, senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, després d'escoltades les diferents propostes, o els diferents plantejaments, considerem que la in-

corporació de l'esmena al punt 1, amb una transaccional, seria una manera de garantir precisament més clarament i més obertament el que representaria la nostra proposta en la Moció; per tant, plantejaríem una transaccional, si el president m'ho permet, que seria que l'esmena d'Iniciativa iniciaria el paràgraf del punt 1 i al final del paràgraf hauria de dir «a fi de mantenir» i continuar amb el que és el paràgraf del punt 1. (*Pausa. Remor de veus.*)

Bé, em sembla que el Grup de la majoria està plenament d'acord que es faci aquesta transaccional perquè han anunciat..., diguéssim, el seu vot és favorable a aquest punt, però em sembla que és una incorporació que és correcta —han anunciat, no he dit que hagin votat. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor president, donem per acceptada amb aquesta transacció, si Iniciativa hi està d'acord, aquesta proposta d'esmena que ens fan al punt 1.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. La senyora Mayol és la que ha d'acceptar l'esmena transaccional.

La Sra. MAYOL: Jo em felicito molt d'aquesta transacció; de fet, recull totalment la nostra proposta, simplement la canvia de lloc, entre altres coses, per un error de la transcripció. Per tant, dona satisfacció plenament a la nostra proposta, que és que es derogui aquest Decret.

En qualsevol cas, només puc acceptar-la i agrair al Grup Socialista la transacció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol.

Passem a la votació; farem dues votacions. En primer lloc, el primer punt, punt número 1, i una segona votació sobre els punts 2 i 3.

En primer lloc, el punt número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 28 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Se sotmeten ara a votació els punts 2 i 3.

Vots a favor?

Aquests dos punts han quedat aprovats per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

(*És la una del migdia i tres minuts.*)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.^a edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.^a edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.^a edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.^a edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums), 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums), 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.^a edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.^a edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ



CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament*

de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

